



Kürt hareketinde bir dönüm noktası - Baki Duman

Ulusal kurtuluş sorunu Kürtlerin gündemine tarihlerinin belli bir aşamasından sonra girdi. Bu mücadelenin belli aşamalarının olması gelişmenin mantığına uygundur.

Bu aşamalardan biri de, Sait Kırmızıtoprak'ın başını çektiği genç devrimciler grubunun Kürt hareketi içinde enternasyonalist bir anlayış ve devrimci bir yaklaşımla sürece girişidir.

Demek istiyoruz ki, '49'lar Davası Kürt ulusal hareketinin değil, fakat bu hareketin içinde Marksist bir damarın doğumunun ebesi olmuştur.

S.12

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2021 Özel / 45
20 Aralık 2021

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak58.net

Saptanan asgari ücret işçi sınıfına kavga çağrısıdır!



3

Asgari ücret defteri burada kapanmadı...

İçinde bulunduğumuz koşullarda emekçilerin, "asgari ücret belirlendi, bu yıl geçti artık gelecek yıla bakacağız" diyerek ayakta kalma şansı yok.



10

MESS dayatmaları kabul edilemez!

Metal işçileri inisiyatif almalıdır. MESS dayatmalarına, sendikal bürokrasiye, baskılara, grev yasaklarına karşı mücadeleye hazırlıklı olmalıyız.



19

"Asrın lideri" Körfez şeyhlerinin eteklerinde dolaşıyor

Saray beslemesi medyanın "asrın lideri" yakıştırmasıyla andığı kişinin, Körfez şeyhlerinin ayağına düşmesi açmazlarının derinliği hakkında fikir veriyor.

Alman sermayesinin "yeşil yüzü"

S.16

Devrimci tutsaklarla eylemli dayanışmayı yükseltelim!

S.20



Saptanan asgari ücret işçi sınıfına kavga çağrısıdır!

Yapılması gereken, bu tabloyu değiştirmek için harekete geçmektir. Bunun yolu ise, sermaye düzeninin bu açık kavga davetini kabul ederek, başta insanca yaşamaya yeten asgari ücret talebi olmak üzere en temel talepler etrafında kenetlenerek fabrika fabrika örgütlenmekten, sömürü düzenine karşı birleşik ve kitlesel bir direniş ortaya koymaktan geçmektedir.

Ekonomik bunalımın derinleştiği, hayat pahalılığının, enflasyonun ve TL'deki değer kaybının emekçilerin alım gücünü alabildiğine aşağı çektiği günümüz koşullarında, 2022 yılında geçerli olacak olan asgari ücret belirlendi.

Sermayedarlar, onların çıkarlarını temsilen masaya oturan devlet yetkilileri ve sendika ağaları bir kez daha milyonlarca emekçiye açlık ve sefalet koşullarında bir yaşamı reva gördüler. Zira, "tarihi zam" safsatısıyla ilan ettikleri 4250 TL'lik asgari ücret, günümüz koşullarında yarı aç yarı tok yaşamak anlamına gelmektedir. Dahası, gerçek enflasyon oranları esas alındığında asgari ücrete yaptıkları zam sıfır zamdır. Öte yandan, alınan kararın üzerinden henüz birkaç gün bile geçmeden TL'de değer kaybının sürmesi ve temel ihtiyaç maddelerinin sürekli olarak zamlanması nedeniyle, asgari ücrete yapılan sıfır zam eksiye doğru bir seyir izlemektedir. Ekonomik bunalımın önümüzdeki günlerde daha da derinleşeceği ve koşulların her geçen gün ağırlaşacağı düşünüldüğünde, milyonlarca işçi ve emekçinin 2022 yılında ellerine geçecek ücretler kuşa dönecektir.

Özetle, sermaye, devlet ve sendika bürokratlarından oluşan üçlü şer odağının "tarihi zam" yalanıyla servis ettiği asgari ücret gerçeği bundan ibarettir.

EMEKÇİLER YARATILMAK İSTENEN İLLÜZYONA KANMAMALI

Tablo bu iken, gerici-faşist rejim

emekçileri manipüle etmek için her türden ayak oyununu devreye sokmuş bulunuyor. Bunlardan ilki ve öne çıkan, asgari ücretten gelir ve damga vergisinin kaldırılmasına dönük atılan adım oldu. "Asgari ücrette 50 yılın en yüksek artışı" yalanına "vergiyi de kaldırdık" demagogisi eklendi. Ancak bu konuda da ciddi belirsizlikler söz konusu. Sözde "olumlu bir gelişme" gibi görünen bu göz boyama hamlesini tamamlayan başka düzenlemeler ise itina ile gözlerden uzak tutulmaya çalışılıyor.

Bu açıdan, asgari ücret alanlar için damga ve gelir vergisiyle birlikte Asgari Geçim İndirimi'nin (AGİ) de kaldırılması tartışmaları, yaratılmak istenen illüzyonun öne çıkan yanını oluşturmaktadır. Zira, AGİ uzun bir süredir asgari ücret içerisinde hesaplanmakta, dolayısıyla fiilen gasp edilmekteydi. Şimdi ise "vergileri kaldırdık, AGİ'ye gerek kalmadı" söylemi ile AGİ'den kurtulmanın hesabı yapılmaktadır. Tüm bu karmaşa, aldatmaca ve belirsizlikler içerisinde alınan asgari ücret kararı ile birlikte, sermayedarların üzerindeki işgücü maliyeti ve vergi yükü de azaltılmış oldu.

İşçi sınıfı ve emekçiler, gerici-faşist rejimin bu kirli oyunlarına kanmamalıdır. "Ekonomik kurtuluş savaşı veriyoruz", "asgari ücrete tarihi zam" "asgari ücretten vergiler kaldırıldı" vb. yalanlara prim verilmemelidir. Tüm bu söylemler üzerinden yapılmak istenen, yaşanan ekonomik çöküntünün yükünü bir kez daha emekçilerin omuzlarına yüklemek-

tir. Geniş emekçi yığınların açlık ve sefaletle rıza göstermesini sağlamaktır. Zira, "ekonomik kurtuluş savaşı" söylemi, dön kriz koşullarında "hep birlikte kemerleri sıkarak bu sorunları aşacağız" yalanının bugünkü versiyonudur. "50 yılın en büyük zammı yapıldı" ve "damga ve gelir vergisini kaldırdık" yalanları ise, kemer sıkması beklenen milyonlarca emekçinin zihninde illüzyon yaratmayı amaçlamaktadır.

SORUN MASAYA İNMEYEN YUMRUKTA

Son asgari ücret mizansenini bir kez daha göstermiştir ki, işçi sınıfı ve emekçiler kendi yaşam koşullarını doğrudan belirleyecek olan süreçlerde inisiyatif alıp örgütlü bir şekilde masaya yumruğunu vurmadığı sürece, sonuç değişmemektedir. Sermayenin, gerici-faşist rejimin ve sendikal bürokrasinin emekçilere bu denli küstah bir şekilde açlığı ve sefaleti dayatmasının gerisinde ise, işçi ve emekçilerin verili örgütsüz ve dağınık tablosu yer almaktadır.

O halde yapılması gereken, bu tabloyu değiştirmek için harekete geçmektir. Bunun yolu ise, sermaye düzeninin bu açık kavga davetini kabul ederek, başta insanca yaşamaya yeten asgari ücret talebi olmak üzere en temel talepler etrafında kenetlenerek fabrika fabrika örgütlenmekten, sömürü düzenine karşı birleşik ve kitlesel bir direniş ortaya koymaktan geçmektedir.

Asgari ücret defteri burada kapanmadı...

Saldırı sürüyor, mücadele de sürmek zorunda!

Fikri Tomurcuk

2022 yılı asgari ücreti net 4 bin 253 TL olarak belirlendi. Kağıt üzerinde asgari ücret yüzde 50.5 oranında artmış gözüküyor. Yeni asgari ücreti Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan bizzat kendisi açıkladı. Konuşmasında bu artışın tarihi bir artış olduğunu, bu artışla çalışanları enflasyona ezdirmediklerini iddia etti.

Türk-İş temsilcisi, ürkek ve sinik bir konuşma yaparak, belirlenen asgari ücretin iyi bir sonuç olduğunu savunmaya çabaladı. Ardından konuşan TİSK temsilcisi Türk-İş'in tam tersine mutlu, sonuçtan son derece memnun olduklarını gösteren bir konuşma yaptı.

Göstermelik asgari ücret pazarlıkları tiyatrosunun bu son sahnesi bile gerçeğin AKP şefinin iddia ettiği gibi olmadığını ortaya koymaya yetiyor. Emekçiler ise gerçeğin tam tersi olduğunu bütün yakıcılığıyla zaten yaşıyorlar.

Gerici faşist iktidarın başının söylediği yalanlar, çarpıtmalar şişirdiği balonlar, gerçeklerin gizlenmesine yetmiyor.

TARİHİ ARTIŞ YALANI

Erdoğan'ın söylediği birinci yalan, bu artışın son 50 yılın en yüksek artışı olduğu yalanı. Erdoğan bunu söyleyerek, dikkatleri artış oranına çekip, yaşanan azgın enflasyonu gözlerden gizlemeye çalışıyor. İşin bu yönü bir yana, enflasyondan bağımsız olarak asgari ücretteki yüzde 50'lik artışın 50 yılın en yüksek artışı olduğu iddiası da doğru değil.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığının internet sitesinde yer alan geçmiş döneme ait asgari ücret verilerine bakan herkes bunun yalan olduğunu hemen görür. Örneğin AKP'nin iktidara gelmesinin hemen öncesinde 2002 yıl başında asgari ücret bir yıl öncesine göre yüzde 71.7 artırılmıştı. Aynı dönemde yıllık enflasyon yüzde 41.3 düzeyindeydi. 1999 yılında da yüzde 65 dolayında seyreden yıllık enflasyona karşın net asgari ücret Ocak'ta bir yıl öncesine göre yüzde 151, Temmuz'da bir yıl öncesine göre yüzde 199 oranında artırılmıştı.

Kaldı ki enflasyonu bir yana bırakarak asgari ücretteki artışı tek başına ele almak zaten göz boyama gayretinden başka bir şey değil. Buradaki aldatma çabasının bir ayağında da TÜİK'in sahte



enflasyon hesabı yer alıyor. Ancak her aile, gerçek enflasyonun ne düzeyde olduğunu her gün en yakıcı bir şekilde yaşadığı için, TÜİK'in enflasyon yalanının artık hiçbir kesimde bir hükmü kalmadı. Asgari ücret artışını yüzde 50 olarak belirlemesi, gerçek enflasyonun en az yüzde 50 olduğunun bizzat Erdoğan tarafından da itiraf edilmesi anlamına geliyor zaten.

Merkez Bankası'nın son faiz indiriminin ardından döviz kuru krizinin iyice çığırından çıkması, bu sorunu emekçiler açısından daha büyük bir tehlike haline getiriyor. Doların 17 lirayı bulduğu, kurların tarihte görülmemiş aşırılıkta dalgalandığı bu kriz, fiyat artışlarını tsunami haline getirecek.

Aralık ve Ocak ayı enflasyonlarının şu ana kadar olanlardan kat kat yüksek olacağı belli. Emekçilerin yeni asgari ücretle ilk maaşlarını Şubat başında almalarına kadar asgari ücret açlık sınırının altına inmiş olacak. 50 yılın en yüksek artışı diye yutturmaya çalışılan ücretin bir sefalet ücreti olduğu, daha yolun başında bütün çıplaklığıyla ortaya çıkacak.

Nasıl ki Ağustos ayında imzalanan 2022 yılı kamu toplu sözleşmesi, yürürlüğe bile girmeden çöp haline geldi ve yeni protokol gündeme geldiyse, asgari ücretin de birkaç ay içinde güncellenmesi zorunlu hale gelecek.

Kaldı ki sorun sadece asgari ücretin enflasyona yetişmesi değil, emeğin milli gelirden aldığı payda yaşanan olağanüstü kaybın telafi edilmesi de gündemin vazgeçilmez bir parçası. Emekçilerin yarattıkları milli gelirden aldıkları pay, yılın ilk 9 aylık dönemleri itibarıyla geçen yıla göre 2.22 puan, iki yıl öncesine göre 3.51 puan azaldı. Yani emekçilerin pastadan

aldıkları 9 dilimin birisi iki yılda emekçilerin elinden alınıp, sermayenin karlarına eklendi.

Bu kayıp ekonominin asıl gövdesini oluşturan imalat sanayii ve ana hizmetlerde (ticaret, ulaştırma, lojistik, konaklama ve yemek hizmetleri) çok daha yüksek boyutta. İmalat sanayiinde emekçilerin yarattıkları milli gelirden aldıkları pay iki yılda 6.06 puan eriyerek yüzde 37.6'dan yüzde 31.54'e düştü. Ana hizmetlerde ise emeğin payı 5.19 puanlık bir kayıpla yüzde 32.31'den yüzde 27.12'ye düştü. Her iki temel sektörde de işçinin ürettiği katma değerden aldığı payda 6 dilimin birisi iki yılda emekçilerden alınıp sermayenin karlarına eklendi.

Bu veriler, ekonomi büyürken emekçilerin refahının artmak yerine daha da kötüye gittiğinin açık bir kanıtı. Bu durum, Covid-19 salgını koşullarında, emekçilerin sağlığı ve canı pahasına ağır çalışma koşulları dayatılarak vahşi bir sömürü düzeni yaratılıp sermayenin karlarının katlanmasına hizmet etti. Bu koşullarda emeğin milli gelirden aldığı payın yükseltilmesi konusu işçi sınıfının gündeminde ön sırada yer almaya devam edecek.

ASGARI ÜCRETİLE ASGARI GEÇİM İNDİRİMİ KAZIĞI

AKP milletvekilleri, asgari ücrette yeni düzenlemeler için bir kanun teklifini Meclis'e sundular. Sunulan teklif, asgari ücret artışı açıklanırken Tayyip Erdoğan'ın iki büyük yalan daha söylediğini ortaya çıkardı.

Bunlardan birincisi tüm ücretlerin brüt asgari ücret kadarlık bölümünün gelir vergisi ve damga vergisinden muaf

tutulacağı yalanı. Meclis'e sunulan kanun teklifine göre, sadece asgari ücret alanlar gelir ve damga vergisinden muaf olacaklar. Brüt ücreti asgari ücretin 1 lira üzerinde olanlar bile gelir vergisine tabi olacak.

Erdoğan'ın ikinci yalanı, belirlenen asgari ücretin eskiden olduğu gibi bekar bir kişi için geçerli olduğu, evli ve çocuklu olanların ücretinin daha da yüksek olacağı şeklindeydi. Sunulan kanun teklifi de ortaya koydu ki, asgari ücrette gelir vergisi ve damga vergisi ile birlikte asgari geçim indirimi de kalkacak. Yani devlet asgari ücretlinin bir cebine para koyarken diğer cebinden para çalacak.

Asgari ücretliler için asgari geçim indiriminin kaldırılmasına gerekçe olarak gelir vergisinin de kaldırılmış olması gösteriliyor. Oysa asgari geçim indiriminin tarihi geçmişi hatırlanırsa, gelir vergisi ile asgari geçim indirimi arasında böyle bir bağ kurmanın yersiz olduğu da anlaşılır.

Asgari geçim indirimi, vergi sisteminde katma değer vergisine geçilmesi ile birlikte, faturalı alışverişi teşvik için gündeme gelen vergi iadesi uygulamasının bir devamıdır. Başlangıçta vatandaşlar alışverişlerinde topladıkları fatura ve fişleri beyan ederek, bunun miktarına göre belirli bir vergi iadesi alıyordu. Yani vatandaşlara ödedikleri KDV'nin bir bölümü bir destek ve teşvik olarak iade ediliyordu. Daha sonra bu fatura ve fiş toplama ve beyan etme işlemlerinin bürokrasisi ortadan kaldırılarak otomatik ödeme sistemine geçildi. Ücretlilerin maaşlarına ve aile büyüklüklerine göre değişen bir miktarda vergi iadesi, fiş toplama ve beyan etme işlemi olmaksızın otomatik olarak maaşlara eklenmeye başlandı. Yani aslında asgari geçim indirimi, gelir

vergisinde yapılan bir indirim değil, vandaşın alışverişte ödediği KDV'nin bir bölümünün ona geri iade edilmesi işlemi. Asıl tarihi geçmiş dikkate alındığında gelir vergisi kalktı diye asgari geçim indiriminin de kalkması gerekmiyor.

Bu uygulama KDV iadesi mantığıyla rahatlıkla devam edebilir, böylece 3-4 çocuklu bir çalışan bekar bir çalışanla aynı asgari ücreti almak zorunda kalmaz. Şu anda bekar bir çalışan 2 bin 826 TL asgari ücret alırken eşi çalışmayan 3 çocuklu bir emekçinin aldığı asgari ücret 3 bin 14 TL. Eski sistem aynen devam etseydi, net asgari ücretin 4 bin 253 TL olması halinde eşi çalışmayan üç çocuklu bir emekçinin alacağı asgari ücret 4 bin 536 TL olacaktır. Yeni uygulama, üç çocuklu ailede 283 lira kayıp anlamına geliyor.

ASIL REKOR ASGARİ ÜCRETLİ SAYISINDA OLACAK

Bu haliyle asgari ücretin gelir vergisinden muaf olması talebi kuşa dönmüş durumda. Vergi muafiyeti tüm emekçileri değil sadece asgari ücretlileri kapsayacak. Brüt ücreti asgari ücretin 1 TL üzerinde olan için tamamen eski sistem uygulanacak. Yani sadece 1 liralık farkla hem gelir vergisi ve damga vergisi, hem de asgari geçim indirimi uygulamaya devam edecek. Bu durum brüt ücret asgari ücretten daha yüksek olmasına rağmen, net ücretin asgari ücretin altına düşmesi gibi garip bir sonuca da yol açabilecek. Yeni kanun teklifi böyle bir durumda farkın asgari geçim indirimi ile kapatılarak bu kesimin net ücretlerinin de asgari ücrete eşit düzeye yükseltilmesini öngörüyor.

Tüm ücretlerin asgari ücrete karşılık gelen kısmının vergiden muaf tutulması yerine sadece asgari ücretlilerin gelir ve damga vergisinden muaf tutulması, sistemi daha karmaşık ve sorunlu hale getirecek.

Bunun birinci etkisi, brüt asgari ücretin üzerinde ücreti olanların da nette asgari ücrete eşit ücret alması olacak. Bu durum ücreti asgari ücretin üzerinde olan bir kısım emekçinin daha fiilen asgari ücretli haline gelmesine yol açacak.

Ayrıca ücreti şu anda asgari ücretin üzerinde olan emekçilerin brüt ücretlerindeki artış güvenceye alacak herhangi bir düzenleme de yok. Bu durumda patronlar, şu anda asgari ücretin üzerinde maaş alan emekçilerin ücret artış oranlarını düşük tutmaya çalışacaklar. Emekçilerin ciddi bir bölümünün asgari ücrete yakın düzeyde ücret aldığı koşullarda, patronların zorlamasıyla bunların ezici çoğunluğunun da asgari ücretli haline gelmesi tehlikesi bulunuyor.

Buna ilaveten patronların kağıt üzerinde verdikleri ücretin bir bölümünü na-

kit olarak geri alma şeklindeki ahlaksız ve yasa dışı uygulamanın yaygınlaşması riski de dikkatle izlenmesi gereken bir sorun olarak öne çıkıyor.

Buna bağlı olarak asgari ücretli sayı iyiden iyiye artacak. Türkiye'de asgari ücret en düşük istisnai ücret değil, temel ücret durumunda. Emekçilerin çoğunluğu asgari ücret veya ona çok yakın düzeyde ücret alıyor. Yeni düzenleme, asgari ücretle çalışanların oranını rekor düzeylere çıkartacak.

Türkiye şu anda dünyada asgari ücretin en düşük olduğu ülkelerden birisi haline geldi. Yeni sistem asgari ücretle çalışanların sayısını iyice artırarak ortalama ücretleri asgari ücrete iyice yaklaştırarak Türkiye'yi iyiden iyiye sermayenin ucuz emek cenneti haline getirecek. Bunlar, gerici faşist Erdoğan iktidarının krizin yükünü emekçilerin sırtına yıkma ve krizden emeği ucuzlatıp sömürüyü artırarak çikma politikalarıyla örtüşüyor.

MÜCADELEYE DEVAM!

İçinde bulunduğumuz koşullarda emekçilerin, "asgari ücret belirlendi, bu yıl geçti artık gelecek yıla bakacağız" diyerek asgari ücret defterini kapatma şansı hiçbir şekilde yok. Erdoğan iktidarının attığı her adımda daha da güçlenerek yükselen enflasyon karşısında ücretler hızla erimeye devam edecek. Mevcut enflasyonu bile telafi edemeyen asgari ücret artışı, kısa sürede tamamen anlamsız hale gelecek.

Bu nedenle asgari ücretin kısa süre içinde tekrar güncellenerek yükseltilmesi, yıl içinde ilave artışlar yapılması emekçilerin sürekli gündeminde olmak zorunda. Buna paralel olarak tüm ücretlerin asgari ücrete denk bölümünün vergiden muaf olması için de mücadele sürmektedir.

Patronların asgari ücretin üzerinde ücret alanları da asgari ücret düzeyine düşürme baskısı şu andan itibaren iyice artacak. Hatta buna emekçilerin maaşının bir bölümüne nakit olarak el koyarak kağıt üzerinde gözükken ücretleri fiilen asgari ücret düzeyine veya altına düşürme çabaları da eklenecek.

Bunun dışında sosyal hakları tırpanlama, çalışma koşullarını ağırlaştırma ve süreleri uzatma girişimleri de artarak emekçilerin önüne çıkacak.

Bu koşullarda emekçilerin tüm bu cephelerde mücadeleyi yükseltmesi bir zorunluluk. Bu mücadelede başarılı olmak, hak kayıplarını önlemek, sermaye sınıfının ve Erdoğan iktidarının krizin yükünü emekçilerin sırtına yıkma saldırısını geri püskürtmek ancak emekçilerin birliği, dayanışması ve örgütlü mücadelesiyle mümkün olabilir.

"Yasa teklifi kabul edilemez!"

İŞÇİLERİN BEKLENTİLERİYLE OYNAMAYIN, GELECEKLERİNİ KARARTMAYIN!

BU TEKLİF HERKESİN ASGARİ ÜCRETE ÇALIŞTIRILMASINA VE CİDDİ HAK KAYIPLARINA YOL AÇAR!

**BU TEKLİF KABUL EDİLEMEZ!
DERHAL GERİ ÇEKİLMELİDİR!**



DİSK Meclis'e gelen yasa teklifi üzerine "Asgari ücrete ilişkin yasa teklifi kabul edilemez!" vurgusuyla yazılı açıklama yaptı. Açıklamada şunlar ifade edildi:

"*İşçilerin beklentileri ile oynamayın, geleceklerini karartmayın!

***AKP hükümeti tarafından meclise sunulan teklif verilen sözlerle, yapılan açıklamalarla taban tabana zıttır**

***Bu teklif herkesin asgari ücretle çalıştırılmasına ve ciddi hak kayıplarına yol açar**

***Emekçilerin üzerindeki ağır vergi yükü kaldırılmalıdır!**

***Asgari ücret ve bütün çalışanların ücret ve maaşlarının asgari ücret kadar kısmı vergiden muaf olmalıdır!"**

DİSK'in 17 Aralık 2021 tarihinde TBMM Başkanlığına sunulan "Gelir Vergisi Kanunu ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi"ne ilişkin olarak "Asgari ücrete ilişkin yasa teklifi kabul edilemez!" başlığıyla yaptığı yazılı açıklama yukarıdaki vurgular yapıldıktan sonra şu ifadelere yer verildi:

"Asgari ücretten vergi istisnasının nasıl yapılacağına dair belirsizlik ve kaos sürüyor.

Bilindiği gibi Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Prof. Dr. Vedat Bilgin 16 Aralık 2021 tarihinde yeni asgari ücretle ilgili yaptığı açıklamada 'Tüm işçilerin ücret gelirlerinin, asgari ücrete kadar olan kısmından gelir ve damga vergileri kaldırıldı' demişti.

Ancak Çalışma Bakanı'nın bu açıklamasına ve kamuoyunun bu yöndeki beklentisine rağmen bir grup AKP milletvekili tarafından 17 Aralık 2021 tarihinde TBMM Başkanlığına sunulan 'Gelir Vergisi Kanunu ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun

Teklifi' bu taahhüdü ve beklentiye boş çıkarmak ve ciddi sorunlar içeren bir tekliftir.

Bu teklif ile vergi istisnasının sadece asgari ücret alanlara uygulanması öngörülüyor.

Asgari ücretin üzerinde ücret alanlardan vergi kesilmeye devam edilecek. Asgari ücret üstünde ücret alanlar için Asgari Gelir İndirimi (AGİ) uygulaması devam edecek.

Bu teklif yasalarsa Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı'nın açıkladığının aksinde tüm ücretlerin asgari ücret kadar kısmına vergi istisnası uygulanmayacak.

Bu teklif yasalarsa asgari ücretli çalıştırma yoğunlaşacak, giderek herkes asgari ücretli olacak. İşverenler SGK, vergi ve damga vergisi maliyetlerine katlanmamak için işçileri asgari ücretten çalıştırmaya yönelecektir. Dahası bu durum kayıtdışı çalışmayı artırabilir.

Bu teklifin bir diğer tehlikeli yönü asgari ücrete yakın ücret alanların veya ilgili ayda asgari ücret dışında fazla mesai ve sosyal ödenek alanların da ciddi bir kayba uğrayacak olmasıdır. Bu durum fazla mesai ve sosyal ödeneklerin önemli bir bölümünün kesintiye gitmesi demektir.

Bu teklif kabul edilemez. Bu yasa önerisi derhal geri çekilmelidir. Sayın Bakan'ı yaptığı açıklamaya sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Bu teklif kabul edilemez, derhal geri çekilmelidir. Yapılması gereken asgari ücretten ve tüm ücret ve maaşların asgari ücret kadar kısmından vergi alınmamasıdır. Kamuoyuna yapılan açıklama, verilen söz budur.

DİSK olarak, tüm emekçilerin ve emeğin hakkını savunmaya ve omuz omuza mücadeleye devam edeceğiz."

Bakırköy'de eylem:

“Sefalet ücretini kabul etmeyelim!”

İşçi ve emek örgütleri “insanca yaşama yetecek asgari ücret” talebiyle bir süredir çalışmasını yürüttükleri işçi emekçi buluşmasını 18 Aralık'ta Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda gerçekleştirdi.

Eyleme katılanlar adına okunan ortak basın açıklamasında “Sefalet ücretini kabul etmeyelim! Sömürü, rant, talan, savaş düzenine karşı birleşelim” denildi. Asgari ücret görüşmelerinde işçilerin temsil edilmediği vurgulanan açıklamada şunlar ifade edildi:

“Komisyon birleşenleri adeta yalan makinası gibi hareket ederek toplumun geniş kesimlerini baskılayarak, gözdağı vererek, algı operasyonları yaparak sefalet ücretini kabullendirmenin zeminlerini oluşturmak için çalışmışlardır.”

“RAHAT HAREKET ETMELERİNİN ARKASINDA İŞÇİLERİN ÖRGÜTSÜZLÜĞÜ VARDIR”

Asgari ücretteki kaybın ve zamların örnekleri ile anlatıldığı açıklama şu şekilde devam etti:

“Toplumun gerçekliklerinden kopuk açıklamaları yapanların tek dertleri sermayenin çıkarları olduğu açıktır. Açlık ve yoksulluğun her geçen gün arttığı koşullarda bu kadar rahat hareket etmelerinin arkasında ise sınıfın güçlü örgütlülüklere sahip olmaması yatmaktadır. Hükümet temsilcileri, düzen siyasetinin tüm aktörleri ve TİSK doğrudan sömürücü sınıfın temsilcileridir. Türk-İş bürokratları ise sömürücü sınıfların işçi sınıfı içindeki ajanları ve bir parçasıdır.”

Pandemi koşullarının sermaye ve iktidar için fırsata çevrildiğinin altı çizilen açıklamada şu vurgu yapıldı:

“Sermaye sahipleri bu saldırıların hayata geçtiği dönemlerde ise devasa büyüme rakamları açıkladılar. Aynı büyüme rakamları ülke ekonomisi için de yapıldı. Tüm bu açıklamalara rağmen işçi ve emekçilere milli gelirden düşen pay ise her geçen gün azaldı”

“MÜCADELEYİ BÜYÜTMENİN ZAMANIDIR!”

İşçi-emekçilerin ekonomik krize karşı mücadeleye çağrıldığı açıklamada zamların geldiği boyut şu şekilde aktarıldı:

“Resmi rakamlar gerçekler enflasyonun yaşam şartlarını yanından dahi geç-



miyor. Temel tüketim ürünlerine her saat yeni zamlar geliyor. Sene başında ekmek 1,25 TL iken şimdi 3,5 TL'ye çıkmış bulunuyor. Biraz daha ucuz ekmek almak için Halk Ekmek büfeleri önünde oluşan kuyruklar her gün uzuyor. Ayçiçek yağı, peynir, zeytin gibi ürünler toplumun geniş bir kesimi için adeta lüks oldu. Türk lirası 1 yılda döviz karşısında %100 leri aşan değer kaybına uğradı. Dolarla ne işiniz var diyenler ihaleleri dolar kuru üzerinden alırken milyonlara ise 'şükredin' diyorlar. Ülke, işçi ve emekçiler için adeta bir cehenneme dönüşmüş durumda. 'Geçinemiyoruz', 'insanca çalışma ve yaşam koşulları istiyoruz' diyenleri ise polis copu ve keyfi yasaklarla susturmaya çalışıyorlar.

“Resmi rakamlara göre dahi yoksulluk sınırı altında kalan ücretle yaşamaya mahkûm edilenlerin öfkesinden korkuyorlar. Krizi fırsata çevirenler, servetlerini arttırma derdine düşenler insanlığa açlık, yoksulluk, geleceksizlik, kan ve gözyaşından başka bir şey sunamazlar.

“Tüm canlı hayatın yıkımı uğruna kârlarını ve düzenlerini korumaya çalışanlara karşı 'artık yeter' sesini daha fazla yükseltmenin zamanıdır. 'Krizi biz yaratmadık bedelini de biz ödemeyeceğiz' demek için mücadeleyi büyütmenin zamanıdır.”

“BİZİ AÇLIĞA MAHKUM EDENLERİN KARŞISINA BİR SINIF OLARAK ÇIKMALI”

Grup TİS görüşmelerinin sürdüğü belirtilen açıklamada şu ifadeler yer verildi:

“Asgari ücretle dayatılan sefaleti kabul etmemek için metal işçilerinin Grup TİS sürecinde taraf olmak tüm işçi ve emekçilerin görevidir. Burada elde edilecek kazanımlar baskı ve sömürü altındaki milyonların kazanımı olacaktır. Yaşadığımız sorunların çözümü bizlere verdiklerine razı olmak değildir. Çözüm; istediğimizi almak için mücadeleyi büyütme. Bunun yolu da; işçi ve emekçiler olarak örgütlenmekten, bizleri açlığa, yoksulluğa, geleceksizliğe mahkûm edenlerin karşısına bir sınıf olarak çıkmaktan geçmektedir. Bunun için yapmamız gereken fabrikalarda, sanayi havzalarında, işletmelerde ve hayatın olduğu her yerde, tabandan birliğimizi sağlamak ve en önemli silahımız olan üretimden gelen gücümüzü kullanmaktır. İşçi sınıfının mücadele örgütleri olarak kurulan sendikaları ele geçirmiş ve sermayenin ajanları olarak çalışan bürokratları oturdukları koltuklardan def etmek ve sendikaları gerçek işçi örgütlerine çevirmek için de mücadeleyi büyütme. Bizden

çaldıklarını almamızın birliğimizi güçlendirmek ve mücadeleyi büyütme yolunu yoktur.”

Açıklamanın ardından yarın İstanbul'da gerçekleştirilecek KESK eylemine katılacaklarını belirten birleşenler “Sokağa, eyleme, özgürleşmeye” dedi.

İmzacı kurumlar şunlar:

“4. Vardiya İşçi Dayanışması, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Birleşik İşçi Kurultayı (BİK), Birleşik İşçi Zemini (BİZ), Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB), Devrimci Hareket, Devrimci İşçiler, Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL), Dostluk ve Kültür Derneği (DKDER), Ekmek ve Onur, Emekçi Hareket Partisi (EHP), Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP), İnşaat İşçileri Sendikası (İnşaat-İş), İstanbul KHK'lılar Platformu, İşçi Hareketi Koordinasyonu (İHK), İşçinin Kendi Partisi (İKEP), Kaldıraç, Kırmızı Gazete, Partizan, Proleter Devrimci Duruş (PDD), Sosyalist Dayanışma Platformu (SODAP), Sosyalist Emekçiler Partisi (SEP), Turizm, Eğlence ve Hizmet İşçileri Sendikası (TEHİS), Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS)”

İmzacı kurumların örgütlediği eyleme Demokratik Emekçiler Sendikası, Devrimci Gençlik Birliği, Devrimci Öğrenci Birliği ve KÖZ destek verdi.

Asgari ücret ve DİSK



Yaşanan ekonomik kriz doğrudan işçi ve emekçilerin yaşamını olumsuz etkilemekte, insanları açlığa mahkûm etmektedir. AKP şefi Tayyip Erdoğan tarafından açıklanan 2022 yılı asgari ücreti işçi ve emekçilerin içine itildikleri bu sefaleti bir nebze hafifletmenin çok uzağındadır. Zira açıklandığı gün, 2021 yılı başında verilen asgari ücretten 100 dolar daha düşük bir miktara tekabül ediyordu. Kaldı ki 2021 Ocak ayındaki asgari ücret bile işçi ve emekçilerin yaşamını sürdürmeye yetecek bir ücret değildi.

Her yıl insanların yaşam şartları giderek zorlaşırken, sermaye sınıfı kendi kârını düşünerek sömürüyü arttırmaktadır. İşçi ve emekçilerin örgütsüzlüğü ve sendika yönetimlerinin pasif tutumları sermaye sınıfının saldırılarını yoğunlaştırmasının önünü açmaktadır. Gelinek noktada kısmen sendikalarda örgütlü gibi görünen işçiler, sendikaların başındaki ağaların düzen içi politikaları ve sadece kendi çıkarlarını korumak için gösterdikleri pratikle ezilmeye, hakkını bile alamaz hale getirilmeye devam ediyor. Sendika ağalarının gündeme getirdiği eylemler göstermelik olmaktan, işçi ve emekçilerin düzene olan öfkesini bastırmaktan başka bir anlam ifade etmiyor.

Örneğin DİSK yönetimi ciddi bir mücadeleden uzak duruyor, işçilerin kaybolan haklarını almak için bile harekete geçmiyor. Bu haliyle DİSK çoktandır bir "tabela örgütü" halini almış bulunuyor. En son Ankara'da yapılan "Geçinemiyoruz" mitinginin örgütleyicileri arasında yer aldığı halde, mitinge temsilciler düzeyinde bile katılmamış, son ana kadar üyelerine bile haber vermemişti. DİSK artık büyük bedeller ödenerek inşa edilmiş, taban örgütleri olan, işçi ve emekçilerin hakkını arayan, gelişen siyasal olaylara karşı tepkisini ortaya koyan bir

sendika değildir.

Ekonomik kriz ve asgari ücret süreci içerisinde toplumsal mücadelenin yükselmesi ve artan tepkiler karşısında DİSK bürokrasi, işçilerin birleşik mücadelesinin büyütülmesinden uzak bir anlayışla, sadece birkaç metropol şehirde basın açıklamaları gibi yetersiz bir eylem biçimi ile sokağa çıkmıştır. DİSK bürokratları son olarak 12 Aralık'ta İstanbul Kartal Meydanı'nda düzenlenen miting ile de esasında asgari ücret çerçevesindeki sözde mücadele pratiğini sonlandırmışlardır. 2020 yılının Aralık ayında Meclis önünde çok az kişi ile yapılan asgari ücret eyleminin yerine, bu yıl toplumsal muhalefetin yükselmesi sonucunda bir miting örgütlenmek zorunda kalmış, fakat bu miting de sendikalı işçilerin katılımının bile çok zayıf kaldığı bir eyleme dönüşmüştür.

Öncelikle asgari ücretin DİSK'in sergilediği politikalarla, mücadele pratiği ile insanca yaşanabilir bir seviyeye çıkarılamayacağı ortadadır. Ayrıca DİSK'in önerdiği 5.200 TL insanların geçinebileceği bir ücret bile değildir.

Bizler mutlaka hızla işçilerin birliğini sağlayacak, işçilerin haklarını savunacak ve alacak bir sendikal anlayışla hareket etmeli, bunun üzerinden mücadeleyi büyütmeliyiz. Sendikalarımızı da kendi bireysel çıkarları doğrultusunda kullanan sendika ağalarından kurtarmak zorundayız.

Bu açıdan Greif Direnişi bizler için çok değerli derslerle dolu bir deneyimdir. Sınıf mücadelemizin en önemli örgütlenme biçimi olarak taban örgütlenmelerini inşa etmek önemli bir görev olarak önümüzde duruyor. Bu bilinçle bir adım daha ileri çıkma zamanıdır...

ANKARA'DAN BİR İŞÇİ

Erdoğan'dan emekçilere "sabır" çağrısı!

Dolmabahçe Sarayı'nda düzenlenen İslam İşbirliği Teşkilatı Parlamento Birliği 16 Konferansı'nda konuşan Tayyip Erdoğan, yükselen döviz kurları ve art arda gelen zamlarla günbegün yoksullaşan halka Bakara Suresi'nden alıntıyla sabır çağrısı yaptı. AKP şefi, "Bizler Müslümanlar olarak dünya hayatını bir imtihan vesilesi olarak gören insanlarız. Rabbimiz Kuran-ı Kerim'de 'Muhakkak sizi biraz korku, biraz açlık ve mallardan, canlardan, ürünlerden biraz eksiltmekle deneriz. Sabredenleri müjdele' buyurmaktadır." diyerek, bir kez daha din istismarına sarıldı.

Din ve inanç istismarı AKP-Erdoğan iktidarının bir numaralı siyaset yöntemi. Gelinek yerde ne kadar işe yarayacağı ise meçhuldür. Zira çok yönlü bir bunalımın pençesinde kıvranan Türkiye kapitalizminin dümeninde oturan AKP-Erdoğan iktidarı işçi ve emekçilere ağır bedeller ödetmeye devam ediyor. Halihazırda emek ve sermaye arasındaki çelişkinin hiç olmadığı kadar keskinleştiği günlerden geçiyoruz. Tablo her geçen gün daha vahim bir hale bürünüyor ve emekçilerin sefaleti sürekli derinleşiyor.

Emperyalist kapitalizmin özbeöz çocuğu olan mafyatik rejim 19 yıldır yağmalamadığı, çökmediği köşe bucağ bırakmazken, işçi ve emekçileri de açlık ve sefaletin çukuruna itti. Toplumun büyük bölümü hiç olmadığı kadar yoksullaştı. Türk Lirası'nın dolar karşısında her saniye değer kaybetmesi, emekçilerin alım gücünün sürekli düşmesi, tüketim maddelerine zamların sağanağa dönüşmesi, hayat pahalılığının rekor kırması vb. derken toplum adeta nefes alamaz hale geldi.

Faiz indiriminde ısrar eden AKP şefi Erdoğan, burnunun dikine giderek ülkeyi adeta yangın yerine çevirdi. Döviz kurlarında yaşanan dengesizlik, euro ve doların dur durak bilmeyen yükselişi ülkede büyük ama örtülü bir devalüasyona yol açmış durumda. Bu tablo emekçilerin yaşamında ağır tahribatlar yaratmakta, dolayısıyla toplumun genelinde büyük bir öfke ve tepki

birikmektedir. Sonu gelmeyen ekmek kuyruklarında, çarşı pazarda, okul ve hastanelerde emekçilerin perişanlıkları gözler önüne serilmekte, her yerde "Geçinemiyoruz" çığlıkları yükselmektedir.

Ekonomik ve sosyal bunalımı körükleyen AKP-MHP iktidarı ise toplum desteğini kaybettiğini gördükçe cinnet nöbetleri geçirmekte ve akıl almaz davranışlar sergilemektedir. Emekçilerin sürüklendiği sefaleti görmemezlikten gelen gerici-faşist rejim ve aveneleri, toz pembe tablolar çizerek emekçilerle alay etmektedirler. Varlığını kabul etmek zorunda kaldıkları sorunları ise ünlü "dış güçler"e havale ederek, "vatan millet, din iman" nakaratına sarılmaktadırlar.

Bakara Suresi'nden alıntı ise aslında AKP şefi Erdoğan'ın çaresizliğini olduğu kadar riyakarlığını da gözler önüne sermektedir. Zira emekçilere "açlık" müjdesi verip, onlardan bütün umutlarını diğer dünyaya havale etmelerini isterken, kendisi sarayında cennetin alasını yaşamaktadır.

Yoksulluğa sürükledikleri emekçilerin gözleri önünde lüks ve şatafat içinde yüzenler, hiç utanıp sıkılmadan bir de "Porsiyonları küçültün", "Bir kilo et yiyorsak yarım kilo yeriz. Domatesi iki kilo yerine iki tane alırız", "Turfanda sebze sağlığa zararlı" gibi inciler dizerek, emekçilerle adeta alay ediyorlar. İktidarın medyadaki tetikçileri ise "Markete küçük arabayla girin, tok karınla çıkın" diyerek, çürük sebzenin, bayat ekmeğin faydalarını sıralıyorlar.

AKP şefi ve tayfası bu denli pişkin ve arsızca hareket etme gücünü, işçi ve emekçilerin pasif bekleyişlerinden, sınıf mücadelesinin zayıflığından alıyor. Emekçiler hesap sorma bilinciyle harekete geçmediği sürece de daha beter koşullarla yüz yüze kalmaları işte bile değildir. Dolayısıyla emekçiler saray rejiminin ve müritlerinin toplumu alaya alan sözlerini hazzetmemeli, yaşam ve çalışma koşulları için mücadele sahnesinde yerini almalıdır.

AKP destekçisi kapitalistler “istikrar” istiyor

TL'nin değeri her gün düşerken birkez daha faiz indirimi kararı alan saray rejimi, dünyanın şaşkın bakışları altında kaosu günden güne derinleştiriyor. Saraydan gelen emirle dün faiz indirimi kararı alan Merkez Bankası, dolar 17 liraya ulaşınca bugün “piyasalara müdahale etti.” Dün faiz indirerek TL'nin değer kaybını hızlandıranlar, bugün döviz satarak doların hızla yükselişini durdurmaya çalıştılar. Bunu geçen günlerde de yapmışlar ama değişen bir şey olmamıştı. Bugün de olmayacak. Nitekim müdahale yapılırca kısa süreliğine düşen dolar, tekrar yükselmeye başladı.

Tayyip Erdoğan'la avenelerinin yaptıkları artık 'çılgnlık' olarak tanımlanıyor. Bir iktidarın yönettiği ülkenin parasının değerini düşürüp halkı açlığa mahkum etmesi burjuva ekonomistleri de şaşkınlığa düşüyor. Faiz indirimine gitmenin yaratacağı sonucu AKP şefi de müritleri de çok iyi biliyor. Yani bile bile TL'nin değer kaybetmesi ve halkın açlığa sürüklenmesi için çalışıyorlar.

AKP-MHP rejiminin halen işbaşında olması toplumun ezici çoğunluğu için tam bir kabus haline gelmiştir. Ama öte yandan dolar milyarderleri olan Tayyip Erdoğan'la müritlerinin serveti her gün artıyor. Köprüler, Tünel, Havaalanları, Kent Hastaneleri için 'beşli çeteye' verilen güvenceler de TL'ye değil dolara endekslidir. Yani beşli çetenin ülkenin talanından aldığı pay son bir ay içinde neredeyse katlandı. Bu arada sarayın



alacağı kararları önden bilen rejime yakın kapitalistler de büyük vurgunlar gerçekleştiriyor.

Doların 17 liraya ulaşması, Borsa'nın çakılması, akaryakıt fiyatlarına rekor zamların yapılması, kaosun günden güne derinleşmesi artık kapitalistleri de rahatsız etmeye başladı. Elbette onların derdi halkın açlığa sefaletle mahkum edilmesi değil, gelinen yerde karlarının düşmeye başlaması, hatta bazılarının iflasını eşliğine gelmiş olmasıdır. Bunun yansıması AKP rejimine destek veren, kameralar önünde Tayyip Erdoğan'la cilveleşen Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) Başkanı Rifat Hisarcıkloğlu'ndan geldi.

Bugün Twitter hesabından bir mesaj

yayınlayan sarayın dalkavuklarından Hisarcıkloğlu şu ifadeleri kullandı:

“Piyasalarda yaşanan çalkantı ve döviz kurlarının geldiği seviye bir çok firmamızı endişelendiriyor ve olumsuz etkiliyor. Piyasaların ivedilikle istikrara kavuşmasını sağlayacak acil önlemler alınmasını ve öngörülebilirliğin temin edilmesini bekliyoruz.”

Halkın açlığı sefaleti elbette AKP şefiyle cilveleşen bu kapitalistin umurunda değil. Zira o ve onun gibiler her zaman rejimin sacayağı olmuştur. Sorun kaosun çok derinleştirilmesi ve bazı firmaların da iflasla karşı karşıya kalması gibi sorunlardan kaynaklanıyor. Bu arada Hisarcıkloğlu'nun “Piyasaların ivedilikle istikrara

kavuşmasını sağlayacak ‘acil önlemler’” ifadesiyle neyi kastettiği belli değil. Rejim bu ‘istikrarı’ nasıl sağlayacak? Orası meçhul. Somut bir öneri sunmasa da, kastettiği ne pahasına olursa olsun kapitalistlerin kaygılarını giderecek adımların atılmasıdır.

Son gelişmelere tepki gösteren bir diğer kapitalist ise, İstanbul Sanayi Odası Yönetim Kurulu Başkanı Erdal Bahçivan oldu. Bahçivan Twitter hesabından şu mesajı yayınladı: “Merkez Bankası'nın, bugün elindeki kıymetli döviz kaynaklarını piyasaya sürmesini şaşkınlıkla izliyoruz.”

Muhtemelen bu tür tepkilerin arkası da gelecek. Dikkat çekici olan, bu kapitalistlerin halen saray rejimine söz söylemekten korkmaları ve ondan çözüm üretmesini beklemeleridir. Oluşan vahim tabloda suç ortaklığı olan TOBB, İSO gibi kapitalist örgütler, sömürü çarklarının “istikrarlı” bir şekilde dönmeye devam etmesi için saraya mesaj veriyorlar. Oysa öncesinde olduğu gibi şimdi de kapitalistlerin vurucu gücü olan saray rejimi yarattığı kaosun bedellerini emekçilere ödetmeye devam ediyor. Bu koşullarda kapitalistler için istikrar, emekçilerin kölelik ve sefaletle mahkum edilmesiyle sağlanabilir. Bu gidişat ancak işçi sınıfının şalterleri indirmesi ve kitlelerin alanlara çıkıp iktidardan hesap sorması ile değiştirilebilir.

Kapitalistler istikrar talep etmeye devam ediyor. AKP rejimine destek veren Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) Başkanı Rifat Hisarcıkloğlu, İstanbul Sanayi Odası Yönetim Kurulu Başkanı Erdal Bahçivan'ın ardından Türk Sanayicileri ve İş İnsanları Derneği (TÜSİAD) kodamanlarından da açıklama geldi.

AKP-MHP rejiminin uyguladığı ekonomik modele ilişkin açıklama yapan TÜSİAD, “Son dönemde yaşadığımız istikrarsızlıklar sonucunda, denenmekte olan ekonomi programıyla amaçlanan sonuçlara erişilemeyeceği netleşmiştir” dedi.

TÜSİAD adına yapılan açıklamada şu ifadeler de yer aldı:

“TÜSİAD olarak, bu iktisadi çerçeve çizilmeden evvel de, süreç devam eder-

TÜSİAD da “istikrar” istiyor

ken de, erken faiz indirimi ile oluşan politikaların istikrarsızlık yaratacağına dair görüşlerimizi hem kamu kurumları hem de kamuoyuyla pek çok kez paylaştık. Bu sürecin TL'de şiddetli değer kaybı, enflasyonda hızlanma, yatırımları, büyümeyi, istihdamı baskılama ve en önemlisi ülke olarak fakirleşmemizle sonuçlanma riskini vurgulamıştık.

Nitekim yeni iktisadi tercihler kapsamında atılan adımların ardından güvensizlik ve istikrarsızlık ortamı oluşmuştur. Özellikle yurt içinde dövize olan talebin şiddetli ölçüde yükseldiğini, bunun da var olan tüm ekonomik dengeleri boz-

duğunu görmekteyiz...

İzlenen ekonomi politikası yalnızca iş dünyası için değil, tüm vatandaşlarımız için yeni ekonomik sorunlar yaratmaktadır. Uzun dönemde de çok daha büyük yapısal problemlere yol açma riski artmıştır...

Tüm bunların sonucunda, son dönemde ekonomide oluşan hasarın tespitini yapıp öncelikle serbest piyasa işleyişi çerçevesinde, tüm paydaşların desteğinin alındığı, genel kabul görmüş iktisat bilimi kurallarına hızla dönüşününin gereği açıktır.

TÜSİAD olarak bu istikamette atıla-

cak doğru adımlara katkı vermeye hazırız...”

TÜSİAD AKP-MHP rejiminin Türkiye halklarının başına bela edilmesinin önde gelen sorumlularından biridir. Bu rejimin uyguladığı emek düşmanı politikardan büyük yararlar sağlamış, bu örgütün üyeleri servetlerine servet katmıştır. TÜSİAD kodamanları kendilerini rahatsız edenler de dahil, dinci-faşist rejimin hiçbir icraatına kayda değer bir itiraz göstermemiştir. TÜSİAD'ın Sabancı holding gibi etkin üyeleri ise, rejime açık destek verdiler.

Bu kodaman takımı, ancak ülke kaosa sürüklendikten ve genel olarak sermaye sınıfının çıkarlarını da etkileyecek gelişmeler yaşandıktan sonra böyleleri ürkek bir açıklama yapabilmıştır.

KESK'ten "Geçinemiyoruz" mitingleri

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) İzmir, Diyarbakır, İstanbul ve Ankara'da bölge mitingleri gerçekleştirdi.

19 Aralık Cumartesi günü İstanbul Kartal'da Başak Marmaray İstasyonu'nda toplanılarak Kartal Meydanı'na yürüyüş yapıldı. Tüm kortejler alana girdikten sonra program sınıf mücadelesinde yaşamını yitirenler adına saygı duruşu ile başladı. Ardından müzik dinletisi ile program devam etti. Kürsüden yapılan konuşmalarda 18 Aralık'ta Kınık'ta meydana gelen "iş kazasına" değinilerek yaralı madenciler selamlandı. Maden Mühendisleri Odası'nın uyarılarının dikkate alınmadığı belirtilerek "Ne yazık ki işçi sağlığı ve güvenliği önlemleri denetim dışı olduğu için önlemler yerine getirilmedi" denildi.

"HİÇBİR SİYASİ İKTİDARA BOYUN EĞMEYECEĞİZ"

Maraş ve 19 Aralık katliamlarına değinilen konuşmaların ardından KHK ile ihraç edilen Barış Akademisyenleri adına Cevahir Egemen konuşma yaptı. Egemen direnen işçileri ve sağlık emekçilerini selamlayarak başladığı konuşmasında, OHAL'i fırsata çeviren AKP iktidarının 4200 KESK emekçisini ihraç ettiğini hatırlattı ve KHK'ların kalıcı işsizlik olduğunu vurguladı. Marx'ın "Avrupa'da bir hayalet dolaşüyor" sözüne atıfta bulunan Egemen "Hiçbir siyasi iktidara boyun eğmeyeceğiz" diyerek örgütlenme çağrısı yaptı.

KESK Eş Genel Başkanı Şükran Kaban Yeşil mitinge katılanları selamladığı konuşmasında, krize ve sefaletle dair iktidarın demagojilerini teşhir etti. Maraş



ve 19 Aralık katliamlarına değinen Yeşil, baskı ve yasakların sürdüğünü belirterek Garibe Gezer'i andı ve hapisanelerde baskı, işkence gibi saldırılar eşliğinde cinayetler gerçekleştiğini ifade etti.

Enflasyon, zam ve döviz artışına değinen Yeşil, geçinmek için talepleri sıralayarak kaynakların Diyanet'e ve savaşa aktarıldığını belirtti ve "Geçinmek için bütçedeki payımızı istiyoruz. İnsanca yaşayacak bir ücret için kaynakların silah harcamalarına, savaş politikalarına aktarılmamasını, barış ve demokrasi için kullanılmasını istiyoruz" dedi.

Konuşmanın ardından Niyazi Koyuncu sahne aldı. Cansız bir atmosferde geçen mitinge BDSP, Asgari Değil İnsanca Yaşam Bileşenleri, HDP Milletvekili Musa Piroğlu ve Rıdvan Turan, DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, DİSK üyesi işçiler, İki dere direnişçileri, İstanbul Tabip Odası, Barikat İstanbul, CHP, HDP ile işçi ve emek örgütleri katıldı.

"ARTIK KURTULUŞLARI YOKTUR"

Çevredeki illeri de kapsayarak Ankara'da Tandoğan Meydanı'nda düzenle-

nen bölgesel miting "demokrasi mücadelesinde hayatını yitirenler için" yapılan saygı duruşu ile başladı. Ardından Grup Çığ sahne aldı.

Çekilen halayların sonrasında KESK merkez yönetiminden Mehmet Bozgeyik mitingin konuşmasını gerçekleştirdi. Bozgeyik konuşmasında şunları ifade etti:

"İktidar bugün ekonominin kitabını yazdığını söylüyor, biz bu kitabı reddediyoruz. İktidar her gün baskı politikalarını artırıyor. Sendikal örgütlenme özgürlüğüne, düşünceyi ifade etme özgürlüğüne karşı saldırarak ömrünü uzatmaya çalışıyor. Fakat kanserli hücre tüm vücudu sarmış durumda. Artık kurtuluşları yoktur. O nedenle bir an önce erken seçim diyoruz. Bugün bu ülkenin kaynaklarını talan ediyorlar, zenginliklerini yurt dışına kaçırıyorlar. Eğitimi, sağlığı özelleştiriyorlar. Bu kapitalist sistem ahlaksız bir sistemdir. Tek adam rejimi 15 Temmuz'u 'Allah'ın bir lütfu' olarak gördü ve o günden bu yana Türkiye bir OHAL rejimi ile yönetiliyor. Bir anayasasızlık süreci ile karşı karşıyayız. Çalışma hakkımız, sendikal hakkımızı, grev hakkımız gasp edi-

liyor. İşte bu açık bir faşizmdir."

Bozgeyik konuşmasını "Hep birlikte bu tek adam rejimini değiştirmek için, Türkiye'nin emekten, demokrasiden ve barıştan yana yeniden inşa etmek için alanlardayız" diyerek sonlandırdı. Konuşmanın ardından Grup Günyüzü sahne aldı. Miting halaylar ve marşlarla sonlandırıldı.

"EMEKÇİLERE DÜŞMAN BU DÜZEN BÖYLE GİTMEZ"

18 Aralık'ta İzmir'de "Geçinemiyoruz! İnsanca yaşam istiyoruz" mitingi için Cumhuriyet Meydanı'nda toplanıldı ve Gündoğdu Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirildi. Antalya, Denizli, Aydın, Uşak, Afyon, Muğla gibi illerden de katılımın olduğu miting alanında coşkulu ve öfkeli sloganlar atıldı.

Miting alanında KESK Eş Genel Başkanı bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmada ekonomik kriz, dövizdeki dalgalı hareketlilik, TL'nin değer kaybetmesi nedeniyle ücretlerdeki erimeye vurgu yapıldı. KESK Eş Genel Başkanı Mehmet Bozgeyik konuştu. Hazine garantilerine son verilmesini talep eden Bozgeyik, talepleriyle ilgili şunları söyledi:

"Temel gıda ürünlerinde KDV'nin sıfırlanmasını, pandemiden bu yana yapılan zamların geri alınmasını istiyoruz. Ne yaparlarsa yapsınlar, artık bıçak kemiğe dayandı. Sırtını sermayeye yaslayan, emeğe, emekçilere düşman bu düzen böyle gitmez. Biliyoruz ki, bu düzen kendiliğinden değişmeyecek. Üzerimize çöken karanlık bulutları dağıtarak emeğin, barışın, özgürlüğün, eşitliğin, kardeşliğin dünyasını yakınlaştıracak, laik, demokratik bir ülkeyi kuracak yegâne güç bu mey-



danları dolduran bizleriz.”

Aynı gün **Diyarbakır** İstasyon Meydanı'nda “Geçinmiyoruz! İnsanca Yaşam, Emekten ve Halktan Yana Bütçe İçin Omuz Omuz” şiarıyla düzenlenen mitinge Urfa, Mardin, Şırnak, Hakkari, Batman ve Siirt gibi çevre kentlerden yüzlerce kişi katıldı. Polis engellemesine rağmen kortejler alana girdi.

“HÜKÜMETİ İSTİFAYA ÇAĞIRIYORUZ”

Mücadelede yaşamını yitirenlerin anısına yapılan saygı duruşuyla başlayan mitingde konuşan KESK Dönem Eşsözcüsü Nasır Demirkıran, geçtiğimiz günlerde Eğitim Sen üyelerinin ihraç edilmesine tepki gösterdi.

Demirkıran'ın ardından söz alan KESK Eş Genel Başkanı Şükran Kablan Yeşil, “Bugün buraya daha güçlü şekilde bağırma-ya geldik. Bizlerin sabrı tükendi. Onlar lüks ve şatafat içinde yaşıyor. Ahlaksız olanlar, bu ülkeyi yıllardır soyup soğana çevirenlerdir. Yurt dışına şirketler kurarlardır. Faize kaynak aktaranlardır. Ahlaksız olanlar, bu ülkede aşımıza, ekmeğimize göz koyanlardır, Saray'ın ta kendisidir” dedi.

Garibe Gezer'in ve hasta tutsakların katledilmesine değinen Kablan “Garibe'ye bu zulmü yapanlar, cenazesine de aynı saygısızlığı yapmıştır. Bu uygulamayı bir kez daha buradan kınıyoruz.” dedikten sonra, sözlerini şöyle sürdürdü:

“Hükümet istifa sloganları atıldıkça müziğe müdahale ediliyor. Bizler hükümeti istifaya çağırıyoruz. Biz burada ‘Geçinmek için bütçedeki payımızı istiyoruz’ dedik. Özelleştirme soygununa son vermek için buradayız. Kadından, ekolojiden bir çevre için buradayız. Sırtımıza yüklenen vergi dilimleriyle, yılın ortasına varmadan eriyen maaşlarla geçinmiyoruz. Biz kadınlar olarak bu sokaklardan, meydanlardan, yaşadığımız şiddete, tacize, ayrımcılığa, yaşamını bütün alanlarında toplumsal cinsiyet eşitliğine dayalı bir bütçe için alanlardayız.”

Kablan'ın ardından konuşan TTB Merkez Konseyi üyesi Halis Yerlikaya, “İşsizlik, yoksulluk aldı başını gidiyor. Sağlık sistemlerinin iflas ettiği bir dönem. Türkiye dünyada en fazla vakanın görüldüğü, en fazla ölümün yaşandığı ülkelerden biri oldu. ‘Ben yaptım oldu’ anlayışı nedeniyle pandemi daha katmerli bir biçimde yaşandı. Biz hekimler biliyoruz ki halkın iradesine sahip çıktığı belediye başkanları yönetimde olsaydı, bu kadar bedel ödemeyecektik. Sağlığa, halka bütçe ayrılıysaydı, bu kadar bedel ödemeyecektik” dedi.

HDP Eş Genel Başkan Yardımcısı Şaziye Köse'nin konuşmasının ardından ardından Metin Kahraman'ın sahne aldığı miting müzik dinletisiyle bitirildi.

Sağlık hakkı için mücadeleye!



Pandemi süreci tüm dünyada ve ülkemizde süregelen sorunları alabildiğine ağırlaştırdı. Bu dönemde eğitimden ekonomiye, sağlıktan çalışma hayatına kadar pek çok alanda yaşanan sorunlar derinleşerek daha da görünür hale geldi. Burjuva hükümetler tarafından yürütülen yanlış, plansız ve sermayeden yana politikalar işçi ve emekçilerin yaşamlarına mal oldu, olmaya devam ediyor. Özelde Türkiye’de eğitime erişim zorlaştı. En basit teknik altyapı bile sağlanamadığı için yüz binlerce öğrenci eğitim hakkından mahrum kaldı. Sermayedarlara sunulan destekler işçi ve emekçilerin cebinden sağlanarak milyonlar açlığa itildi.

Milyonlarca insanın yaşam ve çalışma koşullarının ağırlaşmasına neden olan pandemi özellikle sağlık alanındaki sorunlar silsilesini de ön plana çıkardı. Pandemi en fazla hastalananların ve ölenlerin evde kalamayan emekçiler olması, aşılama ortaya çıkan bölgesel eşitsizlikler vb. gibi olgular, sağlığın piyasalaşmasının birer dışavurumuydu. Sağlık alanındaki sıkıntılar bir yanı sıra sağlık emekçilerinin çalışma koşullarını ağırlaştırırken, diğer yandan toplumun sağlık hakkının gaspına dönüştü. Virüs ülkedeki sağlık sisteminin çöküşünü de hızlandırdı. Sağlık alanındaki çok yönlü

sorunlara karşın sağlık emekçileri salgının ilk gününden itibaren büyük bir özveri ile çalışıyor, yanı sıra halkı bilgilendirmek, salgının kontrol altına alınmasını sağlamak ve daha çok insanın ölümünü engellemek için mücadele etmeye devam ediyorlar.

Sermaye iktidarı ise sağlık emekçilerine açıkça ve cepheden saldırı anlamına gelen bir politika izliyor. Pandemi koşullarında bütçede sağlık için yeterince ödenek ayrılmaması, 5 dakikada hasta bakımı dayatması, hastanelerde aylar sonraya randevu verilmesi gibi uygulamalar sağlığa erişimi daha da zorlaştırıyor. AKP-MHP iktidarı “Sağlıkta Dönüşüm Programı” adıyla uygulamaya soktuğu politikalarla sağlığın piyasalaşmasını hızlandırıyor. Bu dönüşüm programı aracılığıyla, tıp eğitimi ve sağlık hizmeti itibarsızlaştırılıyor. Keza şehir merkezlerindeki hastaneler kapatılıyor, yandaş müteahhitlere inşa ettirilen hasta garantili hastaneler sağlık sisteminin merkezi yapılmak isteniyor. Kamunun imkanları özel hastanelere aktararak “herkese parası kadar sağlık hizmeti” verilmesi hedefleniyor.

Sağlık emekçileri kendilerini tüketen çalışma koşullarına karşı haklarını kaybetmemek ve salgındaki gidişatın vahametini duyurmak için salgının her

aşamasında bilgilendirme, uyarılar, önlemler, talepler sundular. Seslerini duyurmak için üretimden gelen güçlerini kullanarak iş bıraktılar ve Sağlık Bakanı’ndan randevu alamadıkları için Ankara’ya yürüdüler. 200 bine yakın insanın ölümünün sorumlusu bakanlar hakkında suç duyurusunda bulundular. Son olarak da grev silahını etkin biçimde kullandılar. Sağlık emekçileri, sağlık hakkının gaspına karşı ısrarla “nitelikli, ulaşılabilir, parasız, ana dilde bir sağlık hizmeti” talebini yükseltiyorlar.

AKP-MHP iktidarı ise var olan hakları kendi bekası için bir gasp etmeye devam ediyor. Piyasa ilkeleri üzerine inşa edilmiş sağlık sistemi satışa sunulmuş bir mala dönüştürülüyor.

En temel insani hak olan sağlık, diğer metalaştırılmış alanlardan farklı olarak, kişilerin tüketme ya da tüketmeme tercihinde bulunacakları bir alan değildir ve ülkeyi sermaye sınıfı adına yönetenlerin insafına bırakılamaz. Dolayısıyla, hak mücadelesinin önemli bir alanı olan sağlık hakkının gasp edilmesine karşı mücadeleyi yükseltmek, sağlık emekçilerinin sesine ses katmak tüm işçi ve emekçilerin omuzlarındaki önemli sorumluluktur.

MESS dayatmaları kabul edilemez!

Hakkımız olanı almak için inisiyatif al!

MESS ile sürmekte olan Grup TİS sürecinde uyumsuzluk zaptı tutuldu. Pandemi boyunca maaşlarımız eridi, çalışma koşulları ağırlaştı. Biz yoksullaştık, sermaye büyüdü. Hem de bizlerin canıyla, kanıyla dönen çarklar ile pandemi döneminde %100'lere varan kar oranı artışları ile büyüdüler.

TASLAKLAR REVİZE EDİLMELİYDİ!

Eylül'de açıklanan taslaklar kayıplarımızı karşılamaktan çok uzaktı. Metal işçileri olarak; bu yetersizliği, taslakların revize edilmesi gerekliliğini dile getirmemize rağmen hiçbir adım atılmadı. %30'lardaki zam oranı talepleri, temel ihtiyaçlarımıza son aylarda yapılan zamlarla iyiden iyiye eridi.

Asgari ücrete %30'larda zam yapılması tartışma konusuyken, her sözleşme döneminde olduğu gibi MESS de sendikal bürokrasi de asgari ücreti beklemeye başladı.

Uyumsuzluk zaptının tutulduğu son görüşmede MESS %12'lik zam önerisi ile metal işçilerine köleliği reva gördüğünü bir kez daha ortaya koydu. MESS, sadece sefalet zammı istemiyor.

Sözleşmeyi 3 yıla, deneme süresini 4 aya çıkartmak, ikramiyeleri çalışılan gün sayısına göre vermek, sendikal izinleri trpanlamak, kıdem tazminatı haklarımızı gasp edecek yasa çıkartıldığında bunu uygulamak istiyor. Yani tam bir kölelik



dayatıyor. MESS'ten farklı bir şey beklemek de saflık olacaktır.

SENDİKAL BÜROKRASİDEN HİÇBİR ŞEY BEKLEYEMEYİZ!

Sendikal bürokrasi de metal işçilerinin taleplerine sahip çıkmayacaktır. Bunu herkes görmelidir. Taleplerimize kulaklarını tıkayanlar, taslakları revize etmekten uzak duranlar, "Bize güvenin!", "Mücadeleye hazır olun!" gibi beylik söylemlerden öteye bir hazırlık içinde olmayanlardan da bir şey bekleyemeyiz.

MESS DAYATMALARI KESİNLİKLE KABUL EDİLEMEZDİR

İnsanca yaşanabilir bir düzeyde maaşlar için mücadeleyi yükseltmeliyiz. Yoksulluk sınırı 10 bin lirayı aştı. Ancak; MESS kapsamındaki fabrikalarda ikramiye ve sosyal hakları çıkartınca maaşlar asgari ücret düzeyindedir. Taslaklardaki oranlar alınsa bile böyle kalacaktır. Bu, kabul edilemezdir.

Ücret zammının ilk 6 aylık zamma sıkıştırılması, 2 yıllık sözleşme boyunca

maaşlarımızın erimesine neden olacaktır.

TÜİK'in gerçeği yansıtmayan enflasyon oranlarına dayalı zam oranları da kabul edilemezdir. Gerçek enflasyon en az %50'lerdedir.

SÖZLEŞMELER ÜCRET ZAMMINA SIKIŞTIRILAMAZ!

Hep söyledik, yine söyleyeceğiz: Sözleşme süreçleri ücret zammından ibaret değildir. MESS'in çalışma yaşamına dair dayatmalarına karşı da mücadele etmeliyiz. Çalışma sürelerinin kısaltılmasından mola sürelerinin uzatılmasına, denkleştirme, telafi çalışma gibi esnek çalışma uygulamalarının kabul edilmemesinden mesai saatlerinde fabrikada sendikal eğitimlerin yapılmasına, vergi oranlarının sabitlenmesinden ikramiyelerin maaştan ayrı verilmesine kadar taleplerimizi ortaklaştırmalıyız.

"KAZANANA KADAR GREV!"

Yapılması gereken açıktır. Metal işçileri inisiyatif almalıdır. MESS dayatmalarına, sendikal bürokrasiye, baskılara, grev yasaklarına karşı mücadeleye hazır-

lıklı olmalıyız. Önceki sözleşme süreçlerini hatırlayalım. Grev yasaklarına karşı adım atmayan, işçilerin grev iradesini kırmak için ellerinden geleni yapan sendikal bürokrasiye inisiyatif bırakılamaz.

OHAL'den istifade grevleri yasakladıkları ile övünen, pandemi döneminde çalışmak dışında her şeyi yasaklayan, sendikal faaliyetleri askıya alan AKP-MHP iktidarı, bu sözleşme sürecinde de sermayenin yanında yer alacaktır.

Çelenk bırakma, fazla mesailere kalmama, basın açıklaması gibi eylemler yetersizdir. TM, metal işçilerinin basıncıyla eylem kararları almaktadır. Hava boşaltma eylemleri olarak görmektedir.

Bizler ise, üretimden gelen gücümüzü kullanmalıyız. MESS'e diz çöktürmek istiyorsak iş bırakma ve iş yavaşlatma eylemlerine başlamalıyız. Sendikalarımızın adım atması için tabandan basınç uygulamalıyız.

ORTAK TALEPLER ETRAFINDA ORTAK MÜCADELEYE!

Tablo ortadadır. Metal işçilerini sefalete, köleliğe razı etmek için elbirliği yapanlara karşı sendika ayrımı gözetmeksizin ortak mücadele yürütmeliyiz. Bunun için ilk yapılması gereken fabrikalarımızda komitelerimizi kurmak, inisiyatifi elimize almak, ortak taleplerimiz için ortak mücadeleyi örgütlemeektir.

Bu süreçte MiB ile hareket etmek gücümüze güç katacaktır, mücadelemizi ortaklaştıracaktır. Unutmayalım ki, bizler birlik olursak önümüzde ne MESS durabilir ne de sendikal bürokrasi. Metal Fırtına bunun en somut örneğidir. Değişmez denen, imzalanan sözleşmeye ek kazanımların elde edildiği Metal Fırtına'da metal işçileri neleri başarabileceğini göstermiştir. Beklemek kaybettirecektir. Şimdi harekete geçme zamanıdır.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

AKP-MHP iktidarı, işçi sınıfını sefalette mahkum eden koşulları ağırlaştırırken, asgari ücret görüşmeleri gibi toplu iş sözleşmesi süreçleri de işçilerin öfkelerinin dışı vurduğu arasında gündemler yer alıyor. Bu gündemler, sermayenin ajanlığını üstlenen ve bugüne kadar işçiler için kılını kıpırdatmayan sendika bürokratlarını da "bir şeyler yapıyor görüntüsü vermek" zorunda bırakıyor.

Asgari ücret görüşmelerinin yanı sıra MESS Grup toplu iş sözleşmesi sürecinde de benzer bir tablo bir kez daha ortaya çıkıyor. Yıllar önce gerçekleşen Metal Fırtına sonrasında görüntüyü kurtarma amacıyla "eylemler", basın açıklamaları yapmak zorunda kalan ve görece yüksek zamlar elde edilen metal iş kolunda öfkenin büyümesiyle birlikte bir kez daha

Türk Metal MESS'e karşı eylemde!

"eylem" ve "mücadele"nin adı anılmaya başlandı.

Metal işçilerine ihanetleri ayyuka çıkmış bulunan Türk Metal de bu kapsamda "göstermelik" eylemlere başladı. MESS kapitalistlerinin yüzde 12 sınırındaki sefalet zammı dayatmasına karşı Türk Metal, 14 Aralık'ta MESS Genel Merkezi'nin yanı sıra ile Ankara, İzmir ve Bursa'daki bölge temsilciliklerine siyah çelenk bıraktı.

"MESS'İN REVA GÖRDÜĞÜ SADECE VE SADECE YÜZDE 12"

Basın açıklamasında Türk Metal'den

övgüyle bahsedilerek "Herkes bilsin ki; Biz o emanete bugüne kadar hanel getir-medik, bundan sonra da getirmeyiz. Bu yolda kimseye boyun eğmedik, bundan sonra da eğmeyiz" iddiasında bulunuldu. MESS'in "çalışma huzurunu bozan" ve uyumsuzlukta ısrarcı tutumunun teşhir edildiği açıklamanın devamında, TİS görüşmelerine dair şu bilgi aktarıldı:

"Bizim istediğimiz yüzde 29,57'lik zam talebimize karşı, MESS'in bize reva gördüğü sadece ve sadece yüzde 12 olmuştur. Gerisini de enflasyona bağlamış, geçmişti. Bununla da kalmamış, bütün yeni taleplerimizi geri çevirirken, bize çalışma hayatımızı cehenneme çe-

virecek düzenlemeleri dayatmıştır. İşte MESS'in bize layık gördüğü çalışma yaşamı budur."

KAZANMANIN YOLU "ŞOV" DEĞİL, YENİ "FIRTINA" LAR!

İddialı söylemlerin ileri sürüldüğü ve bolca hamaset yapılan açıklamada, "Türk Metal Genel Başkanı ne derse işçilerin onu yapacağı" demagojisi de eksik bırakılmadı.

Türk Metal'in iddialı söylemlerinin arkasında kapitalistlerle masa başı pazarlıklarla süreci götürme hedefi bulunuyor. Fakat metal işçilerinin bu şekilde haklarını alamayacağı ortadadır. Hakkını almanın yolu, 2015 Metal Fırtınası'nın gösterdiği üzere, "Kazanana kadar grev" iradesini göstermekten geçmektedir.

MİB MYK Aralık 2021 Toplantısı Sonuç Metni:

Şimdi harekete geçme zamanı!

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu olarak Aralık ayı toplantımızı gerçekleştirdik. Toplantımızda siyasal ve ekonomik gelişmeler, asgari ücret ve MESS'le devam eden TİS süreci üzerine yapılan değerlendirmeler kapsamında aşağıdaki kararlar alınmıştır.

KRİZİ BİZ YARATMADIK, BEDELİNİ ÖDEMEYECEĞİZ!

Pandemi süreci boyunca canımız pahasına çalışmak zorunda bırakıldık. Saray rejiminin başı Tayyip Erdoğan, "çarklar dönecek" diye "fetva" verip işçilerin hayatı pahasına sömürü çarklarının dönmelerini sağladı. Bu dönemde sermayenin çarkları döndü, kârları arttı, biz ise yoksullaştık. AKP-MHP rejiminin sömürücü kapitalistlerin çıkarlarını esas alan politikaları sonucu artan enflasyon, hayat pahalılığı, düşen alım gücümüz ile yaşam bizlere daha da çekilmez hale gelirken, çalışma koşullarımız da ağırlaştırıldı.

Saray rejimi Türkiye'yi kapitalistler için ucuz işgücü cennetine çevirirken, bizlere ise sömürü cehennemini reva görüyor. İşsizlik sopası ile baskılarla, yasaklarla bizleri bu tabloya mahkûm etmeye çalışıyorlar. Ancak işçi-emekçiler bu tablodan rahatsızlıklarını dile getirmeye devam ediyor. "Geçinemiyoruz!", "Hükümet istifa!" eylemleri yıkım tablosuna karşı biriken öfkenin dışavurumuydu ve ülkenin birçok yerinde karşılık buldu. Düzen güçleri ise biriken öfkeyi seçimlere kanalize etmeye çalışıyor. Bu oyunu bozacak ve sınıfa yönelik saldırıları püskürtecek olan elbette ki, işçi sınıfıdır. Krizi biz yaratmadık, bedelini ödemeyeceğiz. Hesap sormak için bir an önce harekete geçmek, bizim için tek çıkış yoludur. Yapılan eylemler anlamlıdır ancak işçi sınıfının öncülüğüne ihtiyaç vardır. Sınıfın "Genel Grev, Genel Direniş" bakışıyla eylemli bir hatta geçmesi gerekmektedir. MİB MYK



bu sorumluluğun fabrikalardaki öncü işçilerde olduğunu ve buna uygun davranılması gerektiğini hatırlatmaktadır.

İNSANCA YAŞAMAYA YETEN VERGİDEN MUAF ASGARI ÜCRET İÇİN MÜCADELEYE!

Devam eden asgari ücret görüşmeleri yıkım tablosunun 2022'de de devam ettirilmek istendiğini gösteriyor. İşsizlik korkusu yayılarak işçi-emekçiler sefaletle razı edilmek isteniyor. Sarayın emirlerine göre hareket eden Asgari Ücret Tespit Komisyonu göstermelik toplantılarla göz boyamaya devam ediyor.

Herkes biliyor ki, AKP-MHP iktidarı arabulucu değil, sermayenin vurucu gücüdür. Tek adam rejiminde ise, zam oranını saray belirliyor. Hükümet ve kapitalistlerin yanına Türk-İş ağalarını ise "konu mankeni" diye oturtuyorlar. Onların varlık nedeni zaten sermayeye hizmet etmek ve saraya dalkavukluk yapmaktır. Bu "şer üçlüsü" bizim temsil edilmediğimiz masada bizleri sefaletle sürükleyen kararlar alıyor.

Tartışılan zam oranı insanca yaşama-ya yetecek düzeyden fersah fersah uzaktır. Yoksulluk sınırı 10 bin lirayı aşmışken, belirlenecek olan asgari ücret ile bir yıl boyunca sefalet katmerlenecektir. Bizlerin talebi açıktır: insanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret. Elbette bu talebi onlar bahsetmeyecek, ancak biz mücadele ederek sermayedarları ve AKP-MHP rejimini basınç altına alırsak taleplerimizi kabul ettirebiliriz. Gerçek enflasyon en az %50'lerdeyken, temel tüketim ürünlerine hemen her gün zam üstüne zam yapılırken harekete geçme zamanı geldi de geçiyor.

MESS DAYATMALARINA HAYIR!

MESS'le devam eden TİS sürecinde uyuşmazlık zaptı tutuldu. MESS'in %12'lik zam önermesi kaba bir küstahlıktır. Metal işçileriyle pervasızca alay etmektir. Eylül'de açıklanan taslaklardaki %30'luk artış bile metal işçilerini sefaletle mahkum ederken, MESS'in teklifi kabul edilemezdir. MESS görüşmeler boyunca 3 yıllık sözleşme, 4 aylık deneme süresi,

ikramiyelerin çalışılan gün sayısına göre verilmesi, sendikal izinlerin tırpanlanması ve kıdem tazminatının gaspını öngören yasa çıkartıldığında uygulayabileceği sözleşme maddesinin aynen devam etmesini talep ediyor. MESS'in kodaman takımı tam bir utanmazlıkla metal işçilerine kölelik ve sefaleti reva gördüğünü ilan ediyor.

Metal işçileri inisiyatifi ele almazsa eğer dayatmalara boyun eğmek zorunda kalacak. Sendikal bürokrasinin mücadele diye bir derdi yok. Metal işçilerinin basıncı altına alınmazsa, bu ağa takımı işçilerin taleplerini yok sayacaktır. Bugün sarf ettikleri sözler ise işçileri oyalamak içindir. Aldıkları eylem kararları hava boşaltmaya yöneliktir. Buna izin vermemek için üretimden gelen güç kullanılmalı, iş yavaşlatmadan iş bırakmaya kadar üretim alanında eylemler yapılmalıdır.

Metal işçileri komitelerini kurmalı, mücadeleye hazırlık yapmalıdır. MESS'e diz çöktürmek istiyorsak, sendikal bürokrasiyi aşacak bir örgütlenme yaratmak ve buna uygun bir mücadele hattı oluşturmak durumundayız. Baskılara, işten atma tehditlerine, AKP-MHP rejiminin olası grev yasaklarına karşı "kazanana kadar grev!" kararlılığıyla yol yürümlüyoruz. Şimdi Metal Fırtına'yı anımsama zamanı. Metal işçilerinin inisiyatifi eline aldığını, fiili-meşru mücadele hattında nasıl yürüdüğünü, sermayeye nasıl diz çöktürdüğünü hatırlayalım.

Sözleşme sürecinden kazanımla çıkmak istiyorsak eğer şimdi harekete geçme zamanıdır. Metal İşçileri Birliği olarak bu mücadelede elimizden geleni yapacağız. Tüm öncü metal işçilerini Metal İşçileri Birliği'ne katılmaya, bizlerle yol yürümeye, ortak mücadeleyi örgütlemeye çağırıyoruz.

**METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
MERKEZİ YÜRÜTME KURULU**
Aralık 2021

Sincan'da Arçelik işçileri eylem yaptı

Ankara Sincan OSB'de bulunan Arçelik Bulaşık Makinesi Fabrikası'nda işçiler MESS'in yüzde 12 teklifine karşı eylem yaptı.

Türk Metal'e üye işçiler gece vardiyası çıkışında meşaleler ve sloganlarla yürüdü. Türk Metal, TİS talepleri için 20- 25 Aralık arasında fazla mesaiye kalmama eylemi de dahil eylemler düzen-

leneceğini, sonuç alınmazsa grev kararı alınacağını duyurmuştu.

12 Ekim'den beri yapılan görüşmelerde 49 maddenin kabul edildiği ama 75 maddede ve sözleşmenin eki niteli-

ğindeki 2 yönetmelikte anlaşma sağlanamadığı kaydedilmiş şunlar ifade edildi:

"İşveren sendikası MESS, yapılan son oturumda, sendikamızın teklifine kar-

şılık ilk 6 ay için yüzde 12, diğer 6 aylık periyotlar için enflasyon oranında artış önermiştir. Sosyal haklara ise 1. yıl için yüzde 19,25, 2. yıl için de enflasyon oranı kadar artış teklif edilmiştir. Sendikamız açısından kabul edilemez bulunan bu teklif üzerine sözleşme masası terk edilmiş, uyuşmazlık tutanağı tutularak resmi arabulucu süreci başlatılmıştır."

Kürt hareketinde

KÜRT HAREKETİNDE GELENEKSEL EĞİLİMLER VE YENİ ANLAYIŞ

Kürt yurtseverlerinden Recep Maraşlı, Haziran 2010 yılında kaleme aldığı ve internet üzerinden de ulaşılabilen "Rizgarî'nin sosyalist hareket ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesindeki yeri üzerine bir deneme" başlıklı makalesinde, "Yakın tarihimizi tanımlamak için ne Rizgarî'yi, ne PKK'yi, ne de bir başkasını 'milat' almaya ihtiyaç yoktur" diye yazmaktadır. Ulusal sorun değil de Kürtler söz konusu olduğunda, Recep Maraşlı'nın yazdıklarını tartışma konusu etmek gerekmiyor. Fakat söz konusu olan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi olduğunda, Maraşlı'ya katılmak mümkün değil. Çünkü ulusal kurtuluş sorunu Kürtlerin gündemine tarihlerinin belli bir aşamasından sonra girdi. Bu mücadelenin belli aşamalarının olması gelişmenin mantığına uygundur. Bu aşamalardan biri de, Sait Kirmızıtoprak'ın başını çektiği genç devrimciler grubunun Kürt hareketi içinde enternasyonalist bir anlayış ve devrimci bir yaklaşımla sürece girişidir. Demek istiyoruz ki, '49'lar Davası Kürt ulusal hareketinin değil, fakat bu hareketin içinde Marksist bir damarın doğumunun ebesi olmuştur.

Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkıntıları üzerinde Cumhuriyet oluşurken, kurucu halklardan biri de Kürtlerdir. Buna rağmen Kürt kimliğinin tanımlanması 1924 yılından itibaren suç sayılır. Sonrası bu inkârcı dayatmalara karşı isyanlar dönemidir. Yaklaşık onbeş yıl süren bu dönem '30'lu yılların sonunda Dersim'de yaşananlar ile noktalanır. Sonrası yirmi yılı bulan bir suskunluk dönemidir. 1959 sonundaki tutuklamalarla gündeme gelen '49'lar Davası'nın tarihsel önemi de buradadır.

'49'lar Davası'na kadar Kürt sorunu demek, anında tutuklanmak, çevresi ve ailesiyle beraber ağır baskı görmek, işkencelerden geçmek ve yılları bulan hapis cezaları almak demektir. Bu nedenle gerek Kürt aydınları ve gerekse ilerici çevreler yasal basında Kürt sorunu yerine "Doğu sorunu" tanımını kullanırlar. Bu, genç Kürt devrimciler grubu için geçerlidir. Fakat "Doğu sorunu" gibi örtük bir tanımlamadaki örtüyü yırtarak Kürt sorunu tanımı gündemleştirmek



Sait Kirmızıtoprak önderliğinde "Doğu'lu Gençler" olarak ortaya çıkan devrimci çıkışın gelişim seyri ve 1970'li yılların başında ulaştığı düzey gözetildiğinde, Türkiye'deki Kürt hareketinin, 1960'lardan itibaren, biri TIP ve FKF/Dev- Genç'te somutlanan Türkiye solu, diğeri ise Güney Kürdistan'daki Barzani hareketinde ifadesini bulan Kürt milliyetçiliğinin etkisinde şekillenen KDP olmak üzere iki kaynaktan beslendiği tezi (ki genel bir kabul görmektedir), ciddi eksiklikler içermektedir.

onuru da yine onlara, genç Kürt devrimciler grubuna, bu grubun önderi olarak Kuzey'de Kürt hareketini Marksizm-Leninizm ideolojisiyle tanıştıran Dr. Sait Kirmızıtoprak'a aittir.

GELENEKSEL HAREKETİN KÖKLERİ

'49'lar davası başlamadan önce Kürt yurtsever hareketi içinde iki eğilimden söz edilir. "Muhafazakâr" olarak nitelenen gelenekçi kesim ile "liberal demokrat" olarak nitelenen aydın demokratlar. Söz konusu iki kanadı oluşturan Kürt yurtseverlerinin ortak özelliği, mensuplarının Kürt üst sınıflarının eğitim görmüş çocukları olmalarıdır.

Her iki kesimin de sömürgeci düzenle ulusal planda ciddi çelişkiler olsa da, sömürgeci düzenin temelini oluşturan sömürü düzeniyle organik sınıfsal bağları vardır. Sömürgeci sistemle yaşadıkları çelişki, sömürü düzeniyle uzlaşma zeminini ortadan kaldırmamaktadır.

Ziya Şerefhanoglu, Ali Karahan, Mehmet Ali Dinler ve Sait Elçi '49'lar davasından önce sıkı Demokrat Partililerdir. Sait Elçi örneğin 1955'te Demokrat Parti Bingöl il başkanıdır ve zamanın Cumhurbaşkanı Celal Bayar'ın hayran kaldığını ifade ettiği DP'li bir hatiptir. Ziya Şerefhanoglu grubun önde gelenidir ve kurulu toplumsal düzenin bağınaz bir savunucusudur. Tümü de bilinçli anti-komünistlerdir. Adnan Menderes'in Demokrat Parti'sinde örgütlü olmalarından gelen bir güçleri ve örgütlü davranma deneyimleri vardır. Kürdistanı Demokrat Parti'nin oy deposuna dönüştürenler de yine onlardır. Bu eğilim sınıfsal konumu ve tutumu bakımından Barzani ile aynı çizgide iken, politik tutum ve duruşuyla Barzani'nin temsil ettiği ulusal direnişçi çizgiye zit bir konumdadır. Sömürgeci sisteme muhalefetleri vardır, ama sınıfsal konum ve çıkarları nedeniyle ona karşı direnme tutum ve pratiğine uzaktırlar.

Liberal demokrat eğilim, gücü ve etkinliği bakımından muhafazakârlara oranla daha zayıf olmakla birlikte, politik tutumuyla sola daha açık bir konumdadır. Musa Anter, Canip Yıldırım ve Yusuf Azizoğlu'nun temsilcisi olduğu bu eğilim, Kürt sorununun sistem içinde ve barışçıl yollarla çözümünden yanadır. Onlara göre kapitalist sermayenin akışı önündeki engellerin kaldırılması ve Amerikan projelerine dayalı bir çözüm süreci en akılcı yoldur. Ve toprak ağaları ise Kürt sorununun sistem içinde ve barışçıl yollarla çözümünde dayanılması gereken desteklerdir.

Devrimci gençlerin öne sürdükleri Kürt sorununun toprak sorununun çözümü ile bir arada dile getirilmesi, muhafazakâr-gelenekçi kesim için "tehlikeli komünist fikirler"dir. Anter ve arkadaşları içinse, sonu hüsrana olacak "uçarı sol" düşüncelerdir.

Muhafazakarların esin kaynağı Bar-

bir dönüm noktası

Baki Duman

zani çizgisinin reformist varyantıyken, liberal demokratların yol göstericisi İran KDP'sinin kuruluş felsefesi olur. Ama son derece reformcu bir yorumla. İran KDP'sinin kuruluşundaki felsefenin devrimci yorumunun temsilcisi ise Dr. Sait Kırmızıtoprak'ın partisi T-deKDP olur.

İRAN VE İRAK'TA KDP'LER

İran Kürdistan Demokrat Partisi'nin kuruluşu Kürt ulusal hareketleri tarihinde yeni bir dönemi başlatır. Kürdistan'ın öteki parçalarında benzer partilerin kurulması Doğu Kürdistan'daki gelişmelerden sonradır.

1941 yılında Müttefik orduları İran'a girer. Sovyetler Birliği ülkenin kuzeyine, İngilizler de güneye yerleşirler. İran ordularının müdahale gücü o sıra kırıldığı için, Kürtler, savaş koşullarının yarattığı ortamdan da faydalanarak, otonomi için harekete geçerler. 1943 yılında Mahabad şehrinde *Komela Ciwanan Kurd* (Kürt Gençleri Birliği) adıyla gizli bir cemiyet kurulur. Daha sonraları sadece *Komela* adını kullanacak olan bu cemiyet, bölgeye yerleşen Sovyet güçlerinin toleranslı tutumuyla hızla gelişir ve kısa sürede politik bir parti kimliği kazanır. Mahabad ve çevresinde halkın saygısını ve sevgisini kazanmış aydın Kürt lideri Qazi Muhammed'in *Komela*'ya katılması, örgütü önderliğine de kavuşturur.

Nisan 1945'de *Komela* gizlilikten çıkar ve legal olarak çalışmaya başlar. 16 Ağustos 1945 günü, kimi Kürt aydınları ve aşiret şeflerinin de katılımlarıyla, Mahabad'ta toplanan büyük bir kongreyle, *Kürdistan Demokrat Partisi* kurulur. Bu İran Kürtlerinin ulusal devrimci partisidir.

İran Kürtlerinin özerklik platformu olarak tanımlanan İran KDP'sinin manifestosu şöyledir:

“1. İran'daki Kürt halkı, kendi yöresel işlerinin yönetimi için kendi hükümetlerini kurmakta özgür ve İran Devletinin çerçevesinde özerk olacak.

2. Kürt dili, eğitimde kullanılacak ve idari işlerde resmi dil olacaktır.

3. Kürdistan yasama meclisi seçimleri, İran anayasası gereğince hemen yapılacak, tüm devlet ve kamu işlerinin denetimini ele alacaktır.

4. Bütün devlet memurları yerlilerden oluşacaktır.

5. Köylüler ve toprak sahipleri için tek

kanun uygulanacak ve her ikisinin de geleceği garanti altına alınacaktır.

6. KDP, Azerbaycan'da yaşayan (Asuriler, Ermeniler vs.) halklar ile kardeşlik ve birliği pakıştırmek için özel çaba harcayacak ve mücadelesini destekleyecektir.

7. KDP, Kürdistan'daki çok zengin yeraltı kaynaklarını işleterek Kürt halkının hayat seviyesini yükseltecek, halkın tarım ve ticaret hayatı ile sağlık ve eğitim durumlarını düzelterek.

8. Biz inanıyoruz ki, İran'da yaşayan halk, kendi refah seviyesini yükseltme ve İran ülkesini bir bütün olarak geliştirme gücündedir.”

(Archi Reosevelt- *The Kurdish Republic of Mahabad, A. People Without A. Country*, Zed Press, Aktaran M. Sıraç Bilgin – *Barzani*, s.93-94)

Bu manifesto sonraki dönemde yaklaşık olarak benzer içerikle, Kürdistan'ın diğer parçalarında kurulacak olan KDP'lerin programına da girer. Bunun istisnası, 16 Ağustos 1946 yılında, yani İran KDP'sinden tam bir yıl sonra, Bağdat'ta kurulan Irak KDP'sidir. Irak KDP'sinin programına aşiret reislerini ve toprak ağalarını rahatsız edecek sosyal ve ekonomik maddeler konulmaz. Barzani, tanınmış Kürt komünistlerinden biri olan Hamza Abdullah'ı önce ideolojik olarak kazanır ve ardından onu sözcü ilan eder. Barzani'niye göre devrimci güç Kürt aşiretlerinin elindedir. Bu nedenle bu yapıyı harekete geçirici bir örgütlenme modeli gerekir. Hamza Abdullah sözkonusu model gereğince iki toprak ağasını parti yönetimine önerir. Bu hamle komünistler ve aydınların bir kısmının parti kurma faaliyetinden ayrılmasına neden olur. Böylelikle komünistler ve aydın kesim partide etkisiz hale gelir.

Program üzerine tartışma toplantıları Bağdat'ta yapılır ama parti programı Bağdat'ta değil, bizzat Barzani'nin huzurunda Mahabat'ta yazılır. Sonuçta Hamza Abdullah parti sekreteri, kongrede hazır bulunmayan Barzani ise başkan seçilir. Kimi tarihçiler Mahabat'ta Kürtlerin ulusal partisi kurulmuştu ama Bağdat'ta Barzani kendi partisini kurdurdu diye yazırlar.

Daha sonraları Suriye'de ve 1965'te de Türkiye'de kurulacak olan KDP'ler, kendi programlarını özerklik üzerine

formüle ederler. Fakat '49'lar Davası döneminde Kuzey Kürdistan'da ne bir Kürt partisi vardır, ne de özerkliğin sözü edilmektedir. Bir “Doğu Sorunu” sözü edilmekle birlikte, bunun tam ne ifade edildiği yeterince açık değildir. 1962 yılında Dr. Sait Kırmızıtoprak ile Musa Anter arasında polemiklere konu olacağı üzere, gerek muhafazakâr kesim ve gerekse de Anter ve arkadaşlarının, bir tür gönüllü asimilasyondan yana oldukları biçiminde anlaşılabilir söylemleri vardır.

SÜREÇ GENÇ DEVRİMCİLERLE DEĞİŞMEYE BAŞLAR

Dr. Sait Kırmızıtoprak ve arkadaşlarının en önemli ayırdedici özelliği, mülksüz yoksul ailelerin çocukları olmalarıdır. Bu sınıfsal konum onların Kürt sorununa yaklaşımında tayin edici bir rol oynar. Genç Kürt devrimcileri soruna konaklardan ya da saraylardan değil, ezilenlerin dünyasından bakarlar. Kürtlerin ulusal hakları yanında topraksız ve az topraklı köylülerin sınıfsal taleplerini öne çıkarırlar. Bu platformun sözcüsü Sait Kırmızıtoprak olduğu için, fikri tartışmalar da onun kalemiyle yapılır.

Sait Kırmızıtoprak'a göre kimse kimseyi asimile etmemelidir. İki halk, Türkler ve Kürtler, kendi kimlikleriyle özgürce bir arada yaşamayı öğrenmelidirler. Kürtler, resmi dil olarak Türkçe'yi öğrenmelidirler. Anadolu halklarının artık acısız bir döneme girebilmesinin en önemli koşullarından biridir bu. Asimilasyonun her türüne kararlılıkla karşı çıkan Dr. Sait Kırmızıtoprak, “realiteyi inkâr ve tasfiye etmek sureti ile halletmek yolu”nu milli bir gaflet, hatta felaket sayar.

Yıllardır sözü edilen ama adım atılmayan toprak reformu, Türkiye'nin doğusu ve batısında eş zamanlı olarak yapılmalıdır. Feodal bağımlılık ilişkileri tasfiye edilmedikçe, Kürt sorununu köklü ve kalıcı biçimde çözmek de mümkün olmayacaktır:

“Bütün dünya ve bizim köylümüz de biliyor ki toprak reformu demek, topraksız ve toprağı yetmeyen köylüyü toprak sahibi yapmak, arkasından da serbestçe teşkilatlanabilmeleri, satış ve istihsal fonksiyonları bakımından kooperatif ve sendikalar halinde kümelenmeleri demektir.

“Ayrıca ekonomik bağımsızlığa kavuşan milyonlarca köylünün politik ortamda serbest oy sahibi olmasını sağlamak, böylece ağaların, yobazların, din tüccarlarının, kısaca tüm sömürücülerin fikri, siyasi ve dini tesirlerinden sıyrılması demektir.” (Dr. Sait Kırmızıtoprak, *Toprak Reformu Diye Kimi Aldatıyorlar?*, YÖN, 27 Haziran 1962)

Dr. Sait Kırmızıtoprak ve yoldaşları halklar arasında eşitsizliğe karşı çıkarken, halkların kaderlerini ortak mücadele ile değiştirmeleri ihtiyacına kuvvetle vurgu yaparlar. Biri kurtulmadan diğerinin özgür olamayacağını önemle belirtirler. Bu yeni çıkış varlığını Kürt halkıyla özdeşleştirirken, ufkunu salt ulusal hak ve taleplerle sınırlamaz. İdeolojik ve siyasi planda Doğu, Güney ve Batı Kürdistan'daki Kürt hareketlerinden farklıdır. Kendi kaderini aynı coğrafyada yaşadığı öteki halkların kaderleriyle birleştiren bir bakış açısına sahiptir. İşçi sınıfının giderek siyasallaşan bir hareket olarak mücadele sahnesine çıktığı o günün koşullarında, özgürlük ve demokrasiye ortak kuvvetlerle yürümeye özel eğilimi vardır Kırmızıtoprak ve yoldaşlarının. “Doğu'nun Kurtuluşu Sosyalizmedir” diyen genç Kürt devrimcileri, ortak düşman olarak faşist tehlikeye dikkati çekerler:

“Faşizm, demokratik bir düzende beliren fikir akımlarından ürken, büyük toprak ağalarının, büyük sermaye ve ticaret burjuvazisinin çıkarlarını en geniş şekilde ve en kanlı, en canavarca metotlarla yürütmeye çalışan bir düzenin adıdır.

“İrk üstünlüğü, kahramanlık ve harpçilik türüküleri, din ve mezhep istismarı, hep bu temel amacı maskeleyen politik görüntülerdir. Kitleleri devamlı baskı altında tutmak, iç ve dış tehlikelerin kâbusu içerisinde bunaltmak, kendi kanlı emellerini gizlemek içindir. (...)

“Türkiye'nin kapkara bir faşist diktatörlüğe sürüklenmesine engel olabilecek, yurttaşın Anayasa teminatına alınan temel demokratik hak ve hürriyetlerinin bekçisi hangi kuvvetlerdir? Şüphesiz subayı, memuru, yazarı, gençliğiyle toplumcu aydınlar ve işçilerimizdir.

“Doğuluyla kuşkulu gözlerle bakmayan, Doğuluların kültürel ve ekonomik kalkınmasına Türkiye'mizin genel kalkınma planı içerisinde insanca, samimiyetle öncelik tanıyan sosyalistlerdir. Faşizm,

Doğu'nun bugünkü perişan, yoksul durumunu daha da sömürmekle kalmayacak, yaşayabilenlerinin bile hayatta kalışlarına tahammül edemeyecektir. Hitler taslakları fırsat bulurlarsa, kitle katliamlarına Doğu'dan başlayacaklardır.

"O halde, en başta Doğu'yu ve arkasından Türkiye'mizi, kardeş kanına boyayacak faşizm tehlikesini önleyecek tek çare, sosyalizmdir, ilerici vatansever kuvvetlerin safında faşizme karşı savaştır." (Dr. Sait Kırmızıtoprak, **Doğuyu Sosyalizm Kurtarır**, YÖN, Sayı: 48, 14 Kasım 1962)

KÜRT DEVRİMCİLERİNİN AYRIM ÇİZGİLERİ

Sürecin tanıkları '49'lar Davası'nın tutsakları arasında yoğun tartışmaların yaşandığını anlatırlar. Sözkonusu tartışma daha çok muhafazakâr-gelenekçi kesimin sözcüsü Ali Karahan ile solcu-devrimci kesimin sözcüsü Sait Kırmızıtoprak arasında geçer. Ama bu tartışmaların ilişkileri zedeleyen, fikri tartışmaların sınırlarını aşan alanlara kaymadığını da bu aynı tanıklar anlatırlar. Ali Karahan'ın bazen alınganlıklar gösterdiğini ama Sait Kırmızıtoprak'ın onun uzun süre üzülmesine izin vermediğini, "hadi be Ali abi, seninle volta atmayı özledim" mealindeki sözlerle gönlünü aldığını da anılarında aktarırlar.

27 Mayıs 1960 darbesinden sonra oluşan görece özgürlük ortamındaki tartışmalar ise artık kişiler arasında değil, eğilimler ve anlayışlar arasındadır. Fikri tartışmaların tarafları bu kez sosyalistlerin "burjuva liberal Kürt çevresi" olarak tanımladıkları Ahmet Hamdi Başar, Musa Anter, Naci Kutlay ve arkadaşlarının çıkarttığı *Barış Dünyası* dergisi çevresi ile önceleri *Forum* dergisi ve *Vatan* gazetesinde, sonra da arkadaşlarıyla birlikte YÖN dergisinde fikirlerini yazmaya başlayan Dr. Sait Kırmızıtoprak ve arkadaş grubu *Doğu'lu Gençler*'dir.

Bu iki Kürt eğilimi Kürt sorununun çözümüne ilişkin temelden iki farklı görüşe sahiptiler. '49'lar Davası'ndan beri aralarında var olan fikir ayrılıklarının keskinliği, Musa Anter'in "Amerikan Yardım Heyeti"nin bir projesine verdiği destek yazısının ardından gün ışığına çıkar. Dr. Sait Kırmızıtoprak'ın kaleme aldığı ve "On Beş Doğulu Genç **Barış Dünyası'na Cevap Veriyor**" başlığıyla YÖN dergisinde (13 Haziran 1962) yayınlanan yazıyla gerçekleşir bu.

Dr. Sait Kırmızıtoprak'ın konuya ilişkin bir başka yazısında yapmış olduğu özet, tarafların savunduklarının bütün bir özünü eksiksiz biçimde vermektedir. (*Bir Tartışma Üzerine* başlığını taşıyan ve YÖN dergisinin 22 Ağustos 1962 tarihli 36. sayısında yayınlanan bu yazıyı ekte

Bir tartışma üzerine

Dr. Sait KIRMIZITOPRAK
(Güdüml Hükümet Tabibi)

Aylık Barış Dünyası dergisinin ikinci sayısında "Doğu Davamız" başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazının belirli olmayan ve yer yer çelişen kapsamı, değişik yorumlara uğradı. Oysa açık ve toleranslı bir tartışma ortamında yazının olumlu ve yapıcı yönünü su yüzüne çıkarabilmek gerekiyordu. İşte bu amaçla onbeş Doğulu genç beraberce oturup Barış Dünyası'nın söylediklerini incelemiş, eleştirmiş ve görüşlerini YÖN'de yayınlamışlardı:

1) Barış Dünyası: "Doğu'nun ekonomik kalkınması, ancak liberal ekonomi şartlarında mümkündür. Yerli ve yabancı özel sermaye için Doğu Anadolu gayet caziptir!"

Gençler: "Bırakınız sömürge ülkelere -en ileri sermayeci memleketlerde bile geniş asfalt caddelerin, modern mahallelerin biraz dışına çıkılınca; halk kitlelerinin debelendiği sefalet yuvaları çıkar karşınıza" diyorlar ve ilave ediyorlardı: "Biz halkçı, demokratik, sosyalize ve Türkiye insanının emek, bilgi ve çabasına dayanan bir organizasyon içerisinde Doğu kalkınmasının tahakkuk edileceğine inanıyoruz."

2) Barış Dünyası: "Yurdumuzun diğer bölgelerine göre Doğu'da toprak ağaları ve şeyhler vardır. Fakat bu adamları sürmek neye yarar? Oysa yerli-yabancı büyük sermaye yatırımlara girişince bu adamlar pekâlâ kullanılabilir!"

Gençler: "Büyük toprak ağaları ve din tüccarları Türkiye'nin her bölgesinde hatta büyük şehirlerimizde de vardır. Toprağın onu işleyen topraksız köylü ve rençbere dağıtılması demek olan toprak reformunun hemen tatbiki gerekir. 105 sayılı kanun en azından 115 sayılı kanun kadar hatalıdır. Toprak reformunu gerçekleştirmek için adam sürmeye ihtiyaç yoktur. Şayet sürmek mutlaka gerekse Kadirli, Silifke, Göllüce ağalarını da Doğu ya neden sürmüyoruz?"

3) Barış Dünyası: "Türk aslından ge-

sunuyoruz).

YURTSEVER HAREKETİN

KAYNAKLARINA İLİŞKİN YANILMALAR

Marksist Sait Kırmızıtoprak'ın 1958 ve 1964 yılları arasında formüle ettiği ideolojik-teorik çizgisini bu yazının devamında ele almayı sürdüreceğiz. Şu ana kadar dile getirilenler Kürt devrimcileri-

len Kürtlerin asimilasyonları 'çoğunluk içinde tek ırk, tek kültür halinde kaynaştırmak' gerekir. Mademki bugüne dek bu işi sert tedbirlerle beceremedik, o halde daha tatlı bir usul deneyelim. Önce kendi anadilleriyle okuma-yazma öğretelim, böylece anadillerini zamanla değiştirmek kolay olur:

"Birçok dil lehçe, din ve ırk farkları içinde bu yolla bugün bir Rus milleti teşekkül etmektedir. Türkistanlı Türk çocuğu, mükemmel Rusça biliyor ve nesilden nesile bu dil, ana dil haline geliyor" diyor ve şu cümleyi ekliyor: "Sovyet Rusya'nın yaptığı, bizim için de bir örnektir."

Gençler: "Asimilasyon (milletleri tek ırk, tek kültür halinde kaynaştırmak) doğru, insani ve bilimsel bir hareket değildir. Hem faydasızdır, hem de -tatlı ya da sert usul- daima geri tepmiştir. Halkların ana dilleriyle eğitilmeleri, okuyup yazabilmeleri en tabii insani haklarının icabıdır. Bu temel hak pazarlık konusu edilmemelidir. Bir arada, birbirlerinin edebiyat ve dillerine saygılı, kardeşçe milli hudutlar içerisinde kader birliği yapmalıdır. İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nin bu baş prensibi pek çok yerde uygulanmaktadır."

4) Barış Dünyası: "İçimizde bir Kürt topluluğu vardır ve bunu kabul etmemiz lazımdır. Doğu davasını, bu realiteyi inkâr ve tasfiye etmek suretiyle halletmek yolunu milli bir gaflet, hatta bir felaket olarak görenlerdeniz. Şu veya bu yollarla Türk ve Kürt düşmanlığını körükleyen, şiddet ve yasak rejimiyle bu davayı olur biter sanan görüşe tamamen karşıyız."

Gençler: "Bu paragrafınızı olumlu, yapıcı ve uyarıcı bulduğumuzu memnuniyetle kabul ediyoruz."

Bu tartışma özetini şunun için yaptık. Barış Dünyası'nın son sayısında Sayın Musa Anter: "YÖN, on beş Şarklı gencimizi adeta iğfal ederek kasıtlı sayfalarına alet etmiştir" diyor ve ilave

ediyor: "Ne demektir, Doğulu Gençler Barış Dünyası'na cevap veriyor, karşı geliyor?"

Sayın Anter, YÖN'de çıkan bir haber dolayısıyla yazısını kaleme almış.

Biz isterdik ki, YÖN'ün cidden değişik anlamlara gelebilen o haberini enine boyuna tenkit etsin, görüşlerini bilimin ışığında ve bir önceki yazısında olduğu gibi pratik örneklerle ortaya koysun. Ama nedense bunu yapamamış, yapamayınca da gençlerimizi iğfal etmişler, Barış Dünyası'nın dokunulmazlığı vardır gibi kocaman gaflarla işin içinden çıkıvermiş. Çıkarları gençlerin görüşleriyle uyuşmayan "büyük toprak ağaları, şehirlerde oturan istismarcı burjuvalar (bajariler) ve onların av köpekleri (toprak ağalarının kahyaları, çerçiler, attarlar)" (Musa Anter, "Kımlı", 1962, s.56) alınabilirler. Ama tasvirini yaptığı istismarcı bajarilerin av köpekleriyle aynı sütunlarda aynı ağız kullanan Kımlı yazısına ne oluyor? Çok ayıp!..

"Bugün milletimiz ve bilhassa Doğulu vatandaşlarımız sınıf ve doktrin mücadelesi yapacak durumda değildir" diyor, Anter.

Oysa On beş Doğulu genç az gelişmiş yurdumuzun iç farklılaşmasını iki ana grupta özetlemektedirler:

"1 - Bilhassa son on yıl içerisinde devletin elindeki bir çok kolaylıkların belirli sosyal sınıflara tahsisi, başka bir deyimle devletin milyonerler imal etmesi sonunda aşırı zengin bir küçük azınlıkla o derecede fakir geniş halk kitlelerinin durumu örtülemeyecek şekilde belirlenmiştir.

2 - Dış yardımlar da dahil devletin elindeki sayısız imkanlar belirli bölgelere yatırılmış, böylece bölgeler arasında ki uçurum da genişlemiştir."

Öyleyse Doğulu vatandaşlarımız bu gerçeklerden ve dünyadan habersiz neyin mücadelesini yapabilirler?

"Doğu, halkları ve ezilen kitleleri bütün Türkiye'nin ve dolayısıyla kendi çıkarları için yapılacak şuurlu sosyal mücadelelere bizzat katılmak zorundadır" diyor gençler.

Yazmadan önce oturup gençlerin söylediklerini bir iyice düşünmesini tavsiye ederiz sayın Anter'e.

YÖN, Sayı: 36, 22 Ağustos 1962

nin geleneksel Kürt eğilimlerinden farkını yeterli açıklıkla gösteriyor. Bu vesileyle bir gerçeğin daha altını çizelim.

Sait Kırmızıtoprak önderliğinde "Doğu'lu Gençler" olarak ortaya çıkan devrimci çıkışın gelişim seyri ve 1970'li yılların başında ulaştığı düzey gözetildiğinde, Türkiye'deki Kürt hareketinin, 1960'lardan itibaren, biri TİP ve FKE/Dev- Genç'te

somutlanan Türkiye solu, diğeri ise Güney Kürdistan'daki Barzani hareketinde ifadesini bulan Kürt milliyetçiliğinin etkisinde şekillenen KDP olmak üzere iki kaynaktan beslendiği tezi (ki genel bir kabul görmektedir), ciddi eksiklikler içermektedir.

Sözkonusu eksikliklerden ilki, '49'lar Davası ile birlikte ortaya çıkan, '60'lı yıl-

ların sonunda siyasal olarak belirleyici bir konuma geçen ve sonraki gelişmelere yön veren devrimci eğilimin bugüne dek görmezlikten gelinmesi, hatta yok sayılmasıdır. '70'li yıllardaki Kürt gruplarının şekillenmesinde '71 devrimci hareketinin önemli bir etkisi elbette oldu. Ama Kuzey Kürdistan'da Kürt hareketinde bir dönemi kesin bir tarzda kapatan ve yeni bir dönemi başlatan, ideolojik ve siyasal açıdan '70'li yıllardaki Kürt gruplarının yönünü tayin eden, 1969 yılında örgüte, 1970 yılında ise ulusal bir partiye dönüşen Dr. Şivan önderliğindeki harekettir. Bu hem ideolojik, hem siyasal ve hem de kadrosal açıdan böyledir. "Dr. Şivan'ın önderlik ettiği hareket varlığını sürdürülebilseydi, '70'li yıllarda ortaya çıkan örgüt enflasyonu olmazdı" diyen Kürt politikacılar kesin bir tarzda bir gerçeği dile getiriyorlar. Çünkü yeni grupların varlık nedenleri olmazdı. Herşeye rağmen grup olma şansı yakalayanlar olsa bile etkisiz kalırlardı. Kürt hareketinin "1984 atılımı" da '70'li yılların ilk yarısında başlayabilir, bunun Türkiye topraklarına etkisi ise çok daha farklı olurdu. Çünkü '70'li yıllarda Türkiye'yi baştan başa saran bir devrimci dalga vardı ve mücadele fiilen iç içeydi.

'49'lar Davası üzerine yapılan onca belgesel ve program, her nedense, bu devrimci doğumu ve onun yarattığı sonuçları atlayarak *Saitler Olayı*'na odaklanıyor.

İkincisi, Barzani önderliğinde gelişen hareketin etkisine yapılan vurgular yanlış anlaşılmalı. Bu hareketin 1964-65 yıllarından sonra, Kuzey de dahil, bütün parçalarda Kürt hareketini ideolojik etkisi altına aldığı doğrudur. Fakat görüntünün aksine Kürt devrimcileri Güney alanındaki angajmanın bütün boyutlarına rağmen, Barzani'ye yedeklenmiş değillerdi. Tabi olma görüntüsü altında Kuzey'de gerçekte devrime yönelik bir çıkışın hazırlıklarını tüm hızıyla sürdürüyorlardı. Onlar esas olarak İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bütün parçalarda Kürt hareketine esin kaynağı olan Mahabat Kürt Cumhuriyeti'nin çizgisindeydiler. Mahabat Kürt Cumhuriyeti'nin kuruluş manifestosu hem kapsayıcıdır ve hem de ilerici özellikleri güçlüdür. Bu Cumhuriyeti'nin öteki parçalardaki etkisi Kürt halkı açısından olumludur. Çünkü hareket alttan gelen ulusal güçlerin ve ilerici aydınların rengini taşımaktadır. Mahabat Kürt Cumhuriyeti de sosyalizme dost bir konumdadır. Bunda Sovyet Kızılordu'sunun İkinci Dünya Savaşı yıllarındaki desteğinin rolü büyüktür. (Mahabat Kürt Cumhuriyeti bayrağındaki kıvılcık rengini veren, Sovyet Kızıl Ordusu'nun etkisidir).

Barzani önderliğindeki hareketin öteki parçalara etkisi ise pozitif değil nega-

tiftir. Bu hareket toprak ağalığı sistemini ve o sistemi ayakta tutan değerleri kışkırtarak korumuştur. Güney'deki güçlü aşiretçi damar olduğu gibi yaşamaktadır. Nitekim son otuz yıldır özerk olan Güney Kürdistan'da her aşiretin kendi peşmergesi vardır. Kamu kadroları aşiretlerin gücüne göre dağıtılmaktadır. Özerk yapının değil aşiretlerin polis gücü vardır.

Barzaniler Kürtler içinde yüz yıldır tartışmasız otorite konumunu korumaktadır. Baba Barzani'den sonra otorite olan ve 1992 yılından sonra iktidara geçen oğullar İdris ve Mesut Barzani'den sonra, şimdi de iktidar torun Nêçirvan İdris Barzani'ye devredilmiştir. Bir tür hanedanlık olan Barzani ailesi artık Kürt halkından gaspedilmiş devasa bir servetin de sahibidir.

Barzani ailesi Türkiye, Suriye ve İran gibi sömürgeci devletlerle kolaylıkla işbirliği yapabilen bir karaktere sahiptir. Mahabat'a sığındığı için Cumhuriyetin kuruluşuna katılan baba Barzani'nin sonraki yaşamında Kürdistan'ın öteki parçalarındaki Kürt ulusal hareketlerine hiçbir desteği olmamıştır. Tersine, kendi bölgesi lehine olduğu anda öteki bölgelerdeki kıpırdanmaları kanla bastırma yolunu seçmekte tereddüt etmediği gibi, Güney'de gerçek ya da potansiyel muhaliflerine karşı da son derece zalim davranabilmiştir. İranlı ulusal devrimci Süleyman Muini ve arkadaşları ile Türkiyeli iki Sait'in kirliliği bir komployla öldürülmeleri buna yalnızca iki örnektir.

Bu aynı gelenek İdris ve Mesut Barzani döneminde de devam etmiştir. Bunun bilinen ama dillendirilmeyen ilk örneği bizzat Kuzey topraklarında yaşandı. 1978 yılında Türkiye Kürdistan'ında Güney'li 800 Kürt gerillası, Türk devletinin verdiği istihbarat değerlendirilerek, Barzani'nin Türkiye'deki uzantıları tarafından bir gece pusuya düşürülür ve toptan imha edilir. Nedeni de o 800 Kürt gerillasının Talabani yanlısı olmasıdır.

Bu olayın vahametini yakından bilen Kürt yurtseveri Hatice Yaşar, olaydan önce Barzani yanlısı olduğu halde, 800 Kürt yurtseverinin katledilmesinin ardından gerçeğe görmeye başladığını kendi anlatıyor. (Bkz. *Rafet Ballı, Kürt Dosyası, Cem Yayınevi, Temmuz 1991, s.87-88*)

Benzer olaylar sonraki yıllarda YNK ve PKK ile sayısız kez yaşandı. Kürt yurtseverleri, KDP'lilerin eline geçmemek için yüksek kayalıklardan atlayarak yaşamına son veren Kürt kadın gerillaların hikayelerini unutmuş değiller. Örnekleri uzatmak anlamlı olmayacaktır. Kürt yurtseverliği öyle ya da böyle bu zihniyetin geçmişte yarattığı tahribatla hesaplamak zorundadır.

Konuya '49'lar Davası süreciyle devam edeceğiz.

Veysel Akgül yoldaş çalıştığı yerde anıldı!



İki yıldan bu yana yaşamlarımızı adeta kabaşa çeviren korona pandemisi, geçen sene bu zamanlarda Veysel Akgül yoldaşımızı da aramızdan çekip almıştı. Onu kaybedişimizin üzerinde tam bir yıl geçti.

Çok genç yaşta devrimci mücadeleye atılan Veysel Akgül yoldaş, örgütlü devrimci mücadelenin; devrim, sosyalizm ve parti değerlerine bağlılığın örneklerinden biriydi.

Veysel yoldaşı ölümsüzlüğünün birinci yılında anmak amacıyla, onun yaklaşık 30 yıl işçilik yaptığı merkezi tren istasyonunda BİR-KAR Frankfurt tarafından etkinlik gerçekleştirildi.

Etkinliğe yoldaşlarının yanı sıra, AGİF, KPD'nin Yeniden İnşası İçin İşçi Birliği ile Dayanışma Ağı'ndan (SN) devrimci dostların katıldığı etkinlikte yoldaşın resimlerinin yanı sıra, BİR-KAR bayrakları ile "Savaşa ve silaha değil, eğitime ve sağlığa bütçe!", "Pandemi değil kapitalizm öldürür!", "Sağlıkta özelleştirmeye son, herkese parasız, eşit ve kaliteli sağlık hizmeti!" ibareli dövizler taşındı.

Etkinlikte BİR-KAR, Revolutionärer Jugendbund (RJ), Alman dostlar ile SN adına konuşmalar yapıldı. Konuşmalar da düzenin korona önlemleri konusundaki ikiyüzlü, tutarsız ve göstermelik önlemleri teşhir edilerek, koronanın bir işçi-emekçi hastalığına dönüştüğü; ekonomik, sosyal ve psikolojik olarak pandemiden asıl zarar görenin emekçiler olduğu ifade edildi. Veysel yoldaş gibi hayatını kaybeden on binlerce emekçinin katilinin insanlık dışı kapitalist sis-

tem olduğu belirtildi.

Yine kapitalistlerin pandemi bahanesiyle emekçilere yönelik saldırılarını misliyle arttırdıkları, bunun sonucu olarak gündeme gelen düşük ücretler, sıfır toplu sözleşmeler, enflasyon ve hayat pahalılığı ile artan siyasal baskıların emekçilerin yaşamını daha da ağırlaştığı vurgulandı.

Kapitalistlerin pandemiye rağmen silaha ve savaşa daha fazla para ayırmaya devam ettikleri belirtilen konuşmalarda, yeni seçilen koalisyonun militarizm, polis devleti ve sömürü politikalarında eskisinden çok daha pervasız bir politika izleyeceği; buna karşı işçi ve emekçilerin fiili, meşru mücadele temelinde birleşik bir mücadele ortaya koymaktan başka bir yol olmadığı dile getirildi.

Konuşmalar, Veysel yoldaşın kavgasının ve devrimci anısının mücadelede yaşatılmaya devam edileceği vurgusu ve "yaşasın enternasyonal dayanışma" sloganıyla sona erdi.

Veysel yoldaşın oğlu "yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek" şiirini okurken, "Çav Bella" ve "Bize Ölüm Yok" marşları çalındıktan sonra anma sona erdi. Yoldaşın 30 yılını verdiği iş yerinin bulunduğu alanda yapılan anma anlamlı olurken, genç yoldaşların çabaları ve emekleri ayrıca sevindiriciydi.

Veysel Akgül yoldaşın aramızdan ayrılışının birinci yıl dönümü vesilesiyle ikinci bir anma ise 25 Aralık Cumartesi günü Frankfurt'taki "Güneş Tiyatrosu"nda gerçekleştirilecek.

KIZIL BAYRAK / FRANKFURT

Alman sermayesinin “yeşil yüzü” Yeşiller

SPD, FDP ve Yeşillerden oluşan yeni Alman hükümetinin Dışişleri Bakanı Baerbock makamına oturur oturmaz Rusya ve Çin'e karşı agresif demeçleriyle gündemi meşgul ederken, bazı çevrelerde de “şaşkınlığa” yol açmaya devam ediyor.

Daha birkaç gün önce (11 Aralık'ta) İngiltere'nin Liverpool kentinde iki günlük bir zirve için bir araya gelen G-7 ülkeleri Dışişleri Bakanları sonuç bildirgesi hazırlıkları Çin, Rusya ve İran'a karşı agresif açıklamaların yapıldığı bir platforma dönüştü.

Gelecek yıl G-7 ülkelerinin (Almanya, ABD, İngiltere, Fransa, İtalya, Japonya, Kanada) dönem başkanlığını da yapacak olan Almanya'nın Dışişleri Bakanı Baerbock, zirvede yaptığı kapanış konuşmasında, “Küreselleşmiş bir dünyada meydan okumaları ancak birlikte göğüsleyebiliriz.” diyerek, Rusya ve Çin'e karşı “birlikteyiz” mesajı verdi.

Sona gelmiş bir Alman ve Rus yapımı proje olan Kuzey Akım 2'nin iptalini isteyecek kadar ileri giden çiçeği burnunda Bakan, “şaşkınlık yaratmaya” seçim sürecinde başlamıştı.

“ŞAŞKINLIĞA” YOL AÇAN KUZEY AKIMI 2

Başlangıcından bu yana tartışmalı Baltık Denizi enerji hattı Kuzey Akım 2 projesi, (Nord Stream 2) haftalar önce tamamlanmasına rağmen “faaliyet izni için” halen bekletilmektedir. Alman tekelinin “yeşil yüzü” Dışişleri Bakanı Annalena Baerbock'a göre, “izin için gerekli şartlar” halen karşılanmamıştır. Bakan Baerbock, “Kuzey Akım 2'nin onayı için Avrupa Birliği-AB hukuku geçerli. Kuzey Akım 2 AB hukukunda öngörülen şartları yerine getirmiş değil. Bu nedenle de onaylanamaz.” iddiasında.

Yeni Alman hükümetinin bileşenleri, koalisyondaki görüşmelerinde enerji projelerinde Avrupa Enerji Yasası'nın uygulanacağı konusunda bir anlaşmaya varmışlardı. SPD, Yeşiller, FDP yetkilileri Kuzey Akım 2 hakkında ortak bir açıklama yapmasalar da “Avrupa Enerji Yasası, Almanya'daki enerji politikası için de geçerlidir” demekle ortak bir fikir beyan etmişlerdi. Kuzey Akım 2 için de “Avrupa Enerji Yasası'nın öngördüğü koşulları yerine getirmediği için onay alamıyor” deniliyor.

Bakan Baerbock, seçim kampanya-



sı sürecinde de Rusya'dan Almanya'ya Baltık Denizi üzerinden yılda 55 milyar metreküp doğalgaz taşıyacak olan enerji hattına karşı olduğunu, iktidara gelmeleri durumunda gerekirse bu projeden vazgeçeceklerini açıklamış, koalisyon ortaklarına açık bir mesaj vermenin yanı sıra hem Alman tekeline hem de ABD'ye adeta “Bizden korkmayın, biz sizin çıkarlarınız için varız” demiş oldu.

Baerbock Bakan olduktan sonra katıldığı bir televizyon programında ise Merkel hükümeti ile ABD arasında “Rusya'nın (Ukrayna'daki) krizi daha fazla tırmandırması durumunda Kuzey Akım 2'den vazgeçileceği konusunda sözlü bir anlaşmanın olduğunu ve bu nedenle onay alamayacağını” dile getirdi.

Seçim sonrası net bir beyanı bulunmasa da SPD, seçim öncesi her zaman Kuzey Akım 2'den yana tavır belirlemiş ve gerçekleşmesini savunmuştu. FDP ve hepsinden önce kapitalizmin “yeşil yüzü” Yeşiller, Rusya'ya karşı söz konusu enerji hattı üzerinden saldırganlıklarını yeni Alman hükümetinin ve dolayısıyla sermayesinin tavrı olarak ortaya koymuş bulunuyorlar.

ALMAN ORDUSU (BUNDESWEHR) VE YEŞİLLER

Milyonlarca insanın ölümüne yol açan İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, “bir daha böyle bir felaket yaşanmasın” diye Hitler'in ordusu Wehrmacht dağıtıldı. Batı Almanya'nın militarist güç oluşturma statüsü kaldırıldı. Savaştan sadece on yıl sonra, 1955'de Wehrmacht adeta

küllerinden yeniden oluşturuldu.

Şubat 1952'de Almanya Federal Meclisi, Avrupa ordusuna “Alman savunma katkısı” sağlamayı onayladı. 1955'te Almanya, Batı Avrupa Birliği ve NATO'ya kabul edildi ve kendi silahlı kuvvetlerini kurmasına izin verilerek işgal statüsü kaldırıldı.

1955 Temmuz'unda Alman Meclisi, 6 bin gönüllü askerin görevlendirilmesini sağlayan “Gönüllüler Yasası”nı kabul etti. 12 Kasım 1955'te, ilk Savunma Bakanı CDU'lu Theodor Blank, Bonn'daki Ermekeil kışlasında ilk 101 gönüllüye atama belgelerini sundu. O günün Prusyalı General Gerhard Scharnhorst'un 200. doğum gününe denk gelmesi/getirilmesinin manidarlığı tartışmalara yol açtı. Kuruluşunda “Yeni Wehrmacht” olarak adlandırılan ordu sonrasında Bundeswehr olarak değiştirildi.

Bundeswehr'in, çekirdek kadrosu “personel eksikliği” bahanesiyle Wehrmacht subaylarından oluşturuldu. 1960'a kadar Hitlerin Wehrmacht'ından 12 binden fazla ve 300 kadar da SS subayı alındı. Bundeswehr, Hitler'in Wehrmacht'ı üzerinden yeniden inşa edildi ve o gelenek bugün de hala devam ediyor.

Alman sermayesinin vurucu gücü Bundeswehr'in “resmi olarak” yurt dışında asker bulundurma yetkisi 1998 yılına kadar SPD ve Yeşiller'den oluşan Gerhard Schröder hükümetine kadar yoktu. 1998'de kurulan hükümete SPD'li Schröder Başbakan, Yeşillerden Joschka Fischer Başbakan yardımcısı ve Dışişleri Bakanı oldu ve bu hükümet 2005 yılına kadar sürdü.

Balkanların emperyalist işgalciler tarafından bölük pörçük edilmeye başlandığı dönemdi. Tam da bu dönemde kitle desteğini arkasına alan SPD ve Yeşiller'e ihtiyaç vardı. Bundeswehr'in yurt dışına gönderilmesinin önü açılmıyordu.

NATO'nun 24 Mart 1999'da Balkanlara hava bombardımanı saldırısına Almanya da dahil oldu. Böylece II. Dünya Savaşı'ndan sonra Wehrmacht üzerinden inşa edilen Bundeswehr ilk defa askeri bir harekâta katılmış oldu. İki buçuk ay süren NATO bombardımanlarına Almanya da savaş uçaklarıyla destek verdi. Kasım 2012'de Bundeswehr, Bosna-Hersek'teki AB'nin askeri misyonuna katılımını sonlandırdı. Bundeswehr verilerine göre, 1996'dan bu yana Bosna-Hersek ve Hırvatistan'da NATO komutası altında 63 binden fazla Alman askeri görevlendirildi.

Almanya'nın da her türlü desteği ile NATO'nun hava ve kara saldırıları sonucu Balkanlarda “etnik” boğazlaşmalar kışkırtılarak bölge paramparça edildi ve yüzbinlerce insan öldürüldü.

Bu kanlı savaşa verilen Alman desteğini sermayenin “yeşil yüzü” Dışişleri Bakanı Fischer “Nie wieder Auschwitz” (Bir daha Auschwitz asla) diyerek meşrulaştırmaya çalıştı.

Kautsky'den bu yana Alman “solu” ve kendini solda sayan Yeşiller “ülke çıkarları söz konusu olunca” gerçek yüzlerini gizlemekten geri kalmamışlardır. Kendini sol yelpazede sayan kapitalizmin yeni “yeşil yüzü” Baerbock da Kautsky'den devralınan mirasla, önceli Joschka Fischer gibi savaş çığırtkanlığını sürdürüyor.



AB Zirvesi: Rusya'ya "güçlü uyarı"

Avrupa Birliği (AB) Liderler Zirvesi 16 Aralık Perşembe günü Brüksel'de toplandı. Zirvede öncelikle ele alınan temel konu, Rusya-Ukrayna krizi oldu. Enerji fiyatları, Covid-19, göç ve mültecilik vb. sorunlar da zirvenin gündemleri arasındaydı. Zirveden önceki akşam Avrupalı "patronlar", Rusya'nın Ukrayna'ya olası askeri müdahalesinin tehlikesini görüşmek üzere Karadeniz bölgesindeki beş devletle özel bir "Doğu Ortaklığı" zirvesi düzenlemişti. Doğulu ortaklara her türlü yardım sözü verildi.

Ukrayna sınırındaki son Rus askeri hareketliliğini temel gündem olarak ele alan Avrupa Birliği zirvesi, "Sınırların dokunulmazlığı, Avrupa'da barışın en önemli temellerinden biridir." fikrinde ortaklaştılar. Almanya'nın yeni başbakanı

Scholz, çarşamba günü Almanya Federal Meclisi önünde yaptığı hükümet açıklamasında, "Toprak bütünlüğünün herhangi bir ihlalinin yüksek bir bedeli olacak ve burada Avrupalı ortaklarımız ve transatlantik müttefiklerimizle tek ses olarak konuşacağız." dedi. Yayınlanan bildirmede ise, Rusya'nın Ukrayna sınırına asker konuşlandırmasının ve saldırgan söylemlerin neden olduğu gerilimleri acilen yatıştırması gerektiği belirtiliyor. Ukrayna'ya yönelik herhangi bir askeri saldırının "büyük sonuçları ve yüksek maliyetleri" olacağı yeniden vurgulandı. Zirve bildirisinin taslağı aynı zamanda AB'nin "kendi güvenliği ve savunması için daha fazla sorumluluk üstleneceğini" söylüyor.

Avrupalı devlet ve hükümet başkanları, Ukrayna için her şeyi yapacak-

larını ifade ederlerken, AB dış politika sorumlusu Borrell, Rusya'yı agresif hareketinden dolayı 2014'te uygulanan yaptırımlardan daha ağır siyasi ve ekonomik maliyetlerle cezalandıracağını konusunda uyardı. Litvanya Devlet Başkanı Nausėda, Rusya sınırındaki durumu Sovyetler Birliği'nin çöküşünden bu yana "son 30 yılın en tehlikeli durumu" olarak görüyor. AB, ABD ve diğer NATO ülkelerinin yanı sıra G-7 dışişleri bakanları, daha önce üzerinde anlaşmaya varılan tutumu yeniden teyit ettiler. Bazı üye ülkeler, Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in Ukrayna'ya olası bir askeri müdahalesine yanıt vermek yerine, Rusya'ya derhal cezai yaptırımlar uygulanması çağrısında bulundular.

Rusya ile yaşanan büyük gerilimler karşısında, anlaşıkla noktalar olmakla ve Rusya ortak şekilde tehdit edilmekle birlikte Brüksel'deki AB devlet ve hükümet başkanları ortak bir çizgi bulmakta zorlandılar. Kuzey Akım 2 de anlaşamadıkları konular arasında oldu.

Brüksel'de bulunan Scholz, tartışmalı Rus Kuzey Akım 2 doğalgaz boru hattını durdurma talepleriyle bir kez daha karşı karşıya kaldı. Ukrayna'nın yanı sıra Polonya, Litvanya ve Letonya gibi AB ülkeleri Alman-Rus boru hattı projesi Kuzey Akım 2'yi eleştirip yaptırımlarda ısrar ederlerken, örneğin Lüksemburg ve Avusturya Moskova ile daha fazla diyalogdan yana tutum belirlediler. Almanya'ya ek olarak Rus doğalgazına bağımlı olan Avusturya "şiddet yoluyla siyaset yapmanın anlamsız olduğunu göstermek" için Rusya

ile "diyalog" lehinde konuştu. Finlandiya Başbakanı Sanna Marin de "Enerji politikasını çatışmanın dışında tutmak" gerektiğini dile getirerek, Kuzey Akım 2'yi Ukrayna meselesiyle ilişkilendirmeyi reddetti. Doğu Avrupalılar ise, Kuzey Akımı 2'nin sona ermesi çağrısında bulunuyorlar.

AB'li Politikacıların yüksek enerji fiyatları konusunda ne yapmaları gerektiği sorusuna gelince, görüşler çok farklı, çünkü her devlet kendi vatandaşlarını ve şirketlerini nasıl rahatlatmak istediğine kendisi karar veriyor. Her halükarda, piyasaya müdahaleler veya emisyon ticaretinde değişiklikler için görünürde bir çoğunluk bulunmuyor.

Brüksel'deki zirve tartışmaları korona pandemisine ve son derece bulaşıcı omicron varyantı ile nasıl başa çıkılacağına da odaklandı. "Herkes aşı sunmak ve takviye dozları sağlamak kritik ve acildir." denildi. Korona pandemisi ile mücadelede Avrupa birliği bir kez daha zorluklarla karşı karşıya. Aşı oranlarında çok büyük farklar var. Zorunlu aşı konusu tartışmalı. İtalya, Portekiz ve Yunanistan gibi ülkeler topraklarına girişte dijital aşı sertifikasına ek olarak PCR testinin de negatif olmasını şart koşuyor. Lüksemburg Başbakanı Xavier Bettel, yeni seyahat kısıtlamalarının doğru çözüm olduğunu söyledi. "İnsanların ruh sağlığına da dikkat etmeliyiz" diyen Bettel, "İnsanlara evde kalmalarını söyleyemezsiniz" çıkışı yaptı. Zirvede korona konusunda görüş ayrılığı yaşandı.

İtalya'da grev kararı hükümeti korkutmaya yetti

7,5 milyona yakın üyesi olan Genel İş Konfederasyonu (CGIL) ile İtalyan İşçi Sendikası (UIL), taban örgütlerinin basıncıyla 16 Aralık'ta sekiz saatlik bir grev gerçekleştirdiler. Grevin hedefinde 2022 bütçesinin kapitalistlerin çıkarlarını temel alan vergi yasası, emeklilik sistemi, iş güvencesizliği gibi saldırılar var. CISL sendika yönetimi ise genel grevin yanlış bir araç olduğunu iddia ederek sermayenin safında yer aldı.

"Pek çok konunun iyileştirilmesi ve reformlar gereklidir, ancak yükler farklı şekilde dağıtılmalıdır" diye açıklama yapan CGI başkanı Maurizio Landini konuşmasında şunları da ifade etti:

"Bizim için adil vergilendirme, en düşük gelirleri korumak anlamına gelir. İtalyan emeklilerin ve çalışanların yüzde 85'i yıllık 35.000 Euro'dan az kazanıyor. Vergi yasası ise daha yüksek gelir gruplarını koruyor. Bize göre, bu yanlış bir vergi reformudur. Ayrıca halk sağlığı

hizmetlerine, okullara ve eğitime daha fazla yatırım yapılmalıdır."

2022 bütçesinde yer alan 'vergi reformu' yılda 50 bin avrodan fazla kazananlara avantaj sağlıyor. Yani toplum ezici çoğunluğunun aleyhine bir düzenleme hazırlıyor hükümet. Bununla sınıflar arasındaki uçurum daha da derinleştirilmek isteniyor. Bu arada pandemi sırasında işten atılmalar yasaklanmasına rağmen İtalya, AB'de işsizliğin en yüksek olduğu üçüncü ülkedir.

Roma LUISS Üniversitesi'nden siyaset bilimci Davide Angelucci, korona pandemisinin sosyal eşitsizlikleri daha da derinleştirdiğini, Avrupa'nın yeniden inşa fonundan İtalya'ya büyük miktarda para aktırıldığını, emekçilerin bundan faydalanmadığını ve sendikaların seslerini yükseltmekte haklı olduğunu söyledi. "...Sendikaların bu zamanda bu talepleri güvenilir bir şekilde temsil edecek bir konumda olup olmadıkları" soru-

sunu da soran Angelucci, "Sendikaların, siyasi partiler gibi kamuoyunda ve hatta çalışma dünyasında yeterince saygı görmediğini biliyoruz" dedi. Angelucci, sistemin temel kurumları gibi sendika bürokrasisinin de emek dünyası nezdinde uğradığı güven erozyonuna dikkat çekiyor.

İki büyük sendika konfederasyonu çağrısını yaptıkları sekiz saatlik grevin etkin bir şekilde uygulanması için ciddi bir çaba göstermediler. Burjuva medya bile "Sendikalar kendi kalesine gol mü atıyor" sorusuyla grev haberleri yaptı. Haberde ise şu eleştirel görüşlere yer verildi:

"Grev sekiz saat sürüyor, bazı bölgelerde daha uzun sürüyor. Demiryolu trafiği etkileniyor, ancak birçok bölgesel tren hala çalışıyor. Yerel toplu taşıma araçlarında metrolar, otobüsler ve tramvaylar yoğun saatlerde, Milano'da sabah 8.45'e kadar ve yine öğleden son-

ra saat 15'den itibaren hareket halinde. Okullar gibi sağlık hizmetleri de tamamen grevin dışındalar. Tezgaarlarda çalışanlar ise grevde yer almadı."

Sol haber sitesi www.stol.it de eleştirel bir haber yaptı. "CGIL ve UIL sendikalarının birlikte yedi milyondan fazla üyesi var, ancak çoğu emekli. Eleştirilenler, iki sendikayı çalışanlarla temasını kaybetmekle suçluyorlar" vurgusunun yer aldığı haberde sendikalara şu eleştiriler de yöneltildi:

"İtalya'ya ve işçilerine karşı saçma bir grevle karşı karşıyayız. Grev asgari düzeyde aksamalara neden oldu. Roma'nın yerel ulaşım hatlarından sadece birinde gecikmeler yaşandı..."

İşçi sendikalarının başına çöreklenen bürokratik kastın mücadele etmek gibi bir derdi yok. Ancak tabandan yükselen mücadele dinamiklerini kontrol altına alabilmek için aldığı grev kararı bile hükümeti tedirgin etmeye yetti. Burjuva medya bu durumu şöyle yansıttı: "Grevin duyurulması bile hükümette rahatsızlık yarattı..."

Çin-Amerika çatışması ve olimpiyatlar

Emperyalistler arası çelişki ve çatışmaların artarak şiddetlenmesi, günümüz dünyasının en temel gerçeklerinden biridir. Bunun bir sonucu olarak ABD ve Çin arasındaki rekabet, uluslararası ilişkileri geren ve potansiyel olarak çatışma riski taşıyan bir düzeyde seyretmeye devam ediyor. Durdurulamaz kabul edilen bir ekonomik ve askeri yükseliş içinde olan ve bir süper güç olarak ABD'nin konumunu tehdit edebilecek tek aktör diye değerlendirilen Çin, ABD tarafından kendi uluslararası hegemon konumuna yönelik bir tehdit olarak görülüyor. Dolayısıyla ABD, emperyalist hegemonya çerçevesinde sistemli olarak Çin'e karşı kışkırtıcı ve saldırgan bir politika izliyor.

ABD ve Çin arasındaki rekabet, son yıllarda uluslararası ilişkilerde öne çıkan temel bir konu oldu. İki ülke arasında tırmanan rekabet siyasi, askeri ve ekonomik dinamikleri olduğu kadar stratejik tartışmaları da şekillendiren bir rol oynadı. Askeri alandan ekonomiye, ticaret savaşlarından teknolojiye kadar çok farklı boyutları olan Çin-Amerika rekabetinin gelişmelere göre öne çıkan başlıkları olmaktadır. Çin "kurallara dayalı düzeni" baltaladığı ve "diğer devletlerin egemenliğini tehdit" ettiği, "baskıcı" ve "saldırgan" bir tutum izlediği gerekçesiyle ABD tarafından sürekli olarak provokatif-saldırgan girişimlere hedef olmaktadır.

YENİ BİR PROVOKATİF GİRİŞİM OLARAK OLİMPİYATLARIN BOYKOTU

ABD'nin Şubat 2022 tarihinde Çin'de gerçekleşecek olan Pekin Kış Olimpiyatları'nı diplomat ve resmi temsilci göndermeyerek boykot etmesi bunun son örneği oldu. Biden hükümeti Pekin'in Sincan'daki Uygur nüfusuna karşı yaptığı "soykırım"ı ve "insan hakları ihlallerini" protesto etmek amacıyla olimpiyatları diplomatik olarak boykot edeceğini nispeten erken bir tarihte duyurdu. Biden yönetimi, sahte soykırım iddiasını, ABD'nin dünyanın dört bir tarafında sürdürdüğü savaşlarla ölümüne neden olduğu milyonlarca insanın cesetleri üzerinde konuşarak dile getiriyor. İğrenç çıkarları uğruna sürdürdüğü bütün gerici ve barbarca savaşları da kana bulanmış "insan hakları, demokrasi ve özgürlük" bayrağı altında sürdürüyor.

Pekin, Biden yönetiminin kararını



"kararlı karşı önlemlerle" yanıtlayacağını belirterek, öfkeli bir tepki gösterdi. Çin Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Zhao Lijian, ABD'nin boykot tutumunu, "siyasi bir provokasyon ve 1,4 milyar Çinliye bir saldırı" biçiminde değerlendirdi. Benzer bir tepki, devlet tarafından yönetilen Çin gazetesi *Global Times*'da da dile getirildi. Gazetede yayınlanan makalede, "Dürüst olmak gerekirse, Çinliler bu haberle rahatladı, çünkü orada ne kadar az ABD yetkilisi olursa, o kadar az virüs getirilir." ifadeleriyle, ABD diplomatlarına yerinde bir gönderme yapıldı.

ABD'nin boykot kararına Avustralya, Kanada, Büyük Britanya ve Yeni Zelanda da katıldılar. "Yalan ve söylentilere dayalı ideolojik ön yargılar"ın ifadesi olan boykotun, "sporda siyasi tarafsızlığın" ihlali olduğunu söyleyen Çin, Pekin Kış Olimpiyat Oyunları'nı diplomatik boykotun diğer ülkeler tarafından genişletilmesini sert bir şekilde eleştirdi. Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Wang Wenbin, 9 Aralık Perşembe günü Pekin'de yaptığı açıklamada, ilgili ülkelerin "hatalarının bedelini ödeyeceklerini" söyledi.

ALMANYA VE AVRUPA BİRLİĞİ'NDE DE KARARSIZLIK

Olimpiyat oyunlarının belirtilen ülkeler tarafından boykot edilmesinin ardından, Almanya'da, hatta Avrupa Birliği (AB) düzeyinde de benzer bir adım atılıp atılmamasıyla ilgili bir tartışmalar alevlendi. ABD, tüm müttefiklerini kendi yedeğinde Çin'e karşı harekete geçirmek için çabalıyor. Özellikle de AB üzerinde baskı oluşturmaya özel bir gayret gösteriyor. AB ve Almanya'da boykot tartışılıyor olsa da AB ülkelerinin çoğu hala boykot konusunda isteksiz davranıyor. Dahası boykot konusunda bölünmüş durumdadır. AB dışişleri bakanlarının Brüksel'de yaptıkları toplantıda Avusturya ve Lüksemburg AB'nin oyunları tamamen diplomatik olarak boykot etmesini eleştiren Fransa Cumhurbaşkanı Macron'un tutumunu desteklediler.

Alman FDP siyasetçisi ve AB Parlamentosu Başkan Yardımcısı Nicola Beer, insan haklarına saygının gereği olarak AB'nin oyunları tam boykot etmesi gerektiğini savundu. CDU'nun dış politika sorumlusu Johann Wadepuhl'a göre de "Avrupa hızla ABD örneğini izlemeli", "özgür dünya" sessiz kalmayarak ABD'ye katılmalıdır. FDP gençlik örgütü de aynı çağırışı yaptı. Yeni kurulan Alman hükümeti ve Başbakan'ı Scholz ise boykot konusunda şimdiye kadar sadece belirsiz yorumlar yaptı ve konu hakkında görüş alışverişinde bulunması gerektiğini vurguladı. Yeni Dışişleri Bakanı Baerbock, Fransız meslektaşları ile birlikte boykot konusunda ortak bir Avrupa tutumundan yana konuştu. Ancak Almanya'nın şimdiye kadar herhangi bir resmi temsilci göndermek için başvuruda bulunmadığı ve son kayıt tarihinin de geçtiğinden hareketle Almanya'nın da fiili boykot tutumu içinde olduğu ileri sürülüyor.

Olimpiyat Oyunları'nın boykot edilmesi sorunu, AB'nin Çin ile olan anlaşmazlıkta ABD'yi ne ölçüde ve hangi koşullar altında desteklemesi gerektiği sorusunu da yeniden gündeme getirdi. ABD-Çin çatışmasında Avrupa Birliği'nin ABD'nin yanında saf tutması yönündeki ABD baskısının yeni olmadığı biliniyor.

EMPERYALİST HEGEMONYA ARACI OLARAK BOYKOT

Özellikle de son zamanlarda Tayvan ve Hong Kong'da "demokrasi", Sincan'da "insan hakları", "özgürlük ve demokrasiyi kısıtlamaya çalışan saldırganlara karşı" "özgür demokratik ulusların bağımsızlıklarını korumak" ve "düşman aktörlerin artan tehditlerine karşı kendimizi savunmak" gibi bahaneleri bıktırırçasına tekrarlayan ABD, bu bahanelerle Çin'e karşı saldırganlığı tırmandırmakta ve uluslararası ilişkileri germektedir.

Kış olimpiyatlarının boykot edilmesine ilişkin ileri sürülen bahaneler bir yana bırakılırsa, boykotun gerisinde ABD emperyalizminin Çin'in yükselişini dizginleme ve Batılı müttefiklerini de kendi hegemonik çıkarları doğrultusunda Çin'e karşı seferber etme çabası var. ABD emperyalizmi ve müttefikleri bu çabalarını, "insan hakları" ve "özgürlükler" bayrağını yükseltme ve "insan haklarını geliştirmek yükümlülüğü" sahtekârlığı sergileyerek yapmaktadırlar. Maskaralıktan öte anlamı olmayan "Demokrasi Zirvesi" de bunun adımlarından biri olarak sahnelenmişti.

"İnsanlığa karşı işlenen suçlar, insan hakları ihlalleri ve demokrasi" söz konusu olunca ABD'nin sicili dehşet verici düzeyindedir. Tersinden yalanlarla örtülmeye çalışılan asıl amaç, Çin'in yükselişini küresel üstünlüğüne yönelik en büyük tehdit olarak gören ABD'nin, hegemonik konumunu Çin'e kaptırmamaktır. Boykotun gerekçesi olarak sunulan tüm bahanelerin gerisindeki en sade gerçek budur.

“Asrın lideri” Körfez şeyhlerinin eteklerinde dolaşıyor

E. Bahri

Son dönemde Körfez şeyhleri ile AKP-MHP rejiminin ilişkilerinde belirgin değişiklikler yaşanıyor. Karşılıklı ziyaretler sıklaşıyor, yeni anlaşmalar imzalanıyor, taraflar birbirleri için olumlu laflar ediyor. Oysa yakın zamana kadar tablo bambaşka idi. Saray rejiminin başı Tayyip Erdoğan, AKP'deki müritleri, medyadaki beslemeleri koro halinde şeyh takımına hücum ediyordu. Ağır ithamlar yöneltiliyor, kaba hakaretler yağdırılıyor, bel altı vuruşlar birbirini izliyordu. Körfez şeyhleri her zaman karşılık vermeseler de saray rejimiyle aveneleri bu telden çalmakta ısrarlıydılar.

Keskin nutuklar daha çok iç politikaya hitap etmek için piyasaya sürülüyordu. Saray rejimi her zaman keskin ama kof nutuklar atıp destekçilerini motive etme politikası izlemiştir. Elbette bu yozlaşmış rejimler arasında ciddi çıkar çatışmaları da vardı, halen de tam aşılmış değil. Ancak sorunlar bu kadar 'keskin' düşmanlıkları gerektirecek boyutta değil. Keskin söylemde her zaman çitayı yükselten Tayyip Erdoğan'la müritleri oldu. İsrail'den Mısır'a, Birleşik Arap Emirlikleri'nden Suudi Arabistan'a dek birçok ülkeyle "kanlı bıçaklı" olan saray rejiminin kendisidir. Körfez şeyhleri ise kontrol ettikleri medya kurumları aracılığıyla saray rejimine daha politik bir dille saldırıyorlardı.

Bu sorunlar zihniyet farkı ya da bölge halklarının lehine bir duruş sergilemekten kaynaklanmıyor. Tersine, yayılcılık hırsı ve küstahça kibre dayanarak bozgunculuk yapan saray rejimi, sık sık tekrarladığı sahte çıkışlarla güya güç gösterisi yapıyordu. Yaklaşık yirmi yıllık bir sürece dayanan AKP-Saray rejiminin esas aldığı yayılcı dış politika iflas etti. Suriye başta olmak üzere birçok ülkede halklara karşı savaş suçu işleyen bu rejimin 'Yeni Osmanlı' hevesleri kursağında kaldı. Dinci-gericiliğin önde gelen temsilcisi İhvacıların (Müslüman Kardeşler) Suriye, Mısır, Libya, Tunus gibi ülkelerde iktidar olma girişimleri fiyaskoyla sonuçlandı. Bu hezimetler AKP şefinin 'dünya lideri' olma heveslerini yerle bir etti. Dış politikada başardığı tek şey Suriye, Libya, Irak gibi ülkelerde sorunları derinleştirmek oldu. Cihatçı terör çetelerinin paralı asker olarak kullanması ise saray rejimini "bölge için tehlikeli güç" haline getirdi. Bu arada Körfez'in yozlaşmış



şeyh-emir-kral takımı da saray rejimi gibi bölge halklarına karşı ağır suçlar işledi. Özellikle Yemen halkına karşı giriştikleri vahşi savaşta halen suç işlemeye devam ediyorlar.

Bu gerici güçler arasındaki çatışma, bölgesel yayılcılık konusunda çıkarlarının uyumsuzluğundan kaynaklanıyor. Suriye'de, Libya'da, Irak'ta, Afrika ülkelerinde çıkarları çatışıyor. Buna rağmen son dönemde 'düşmanlar' arasında 'yakınlaşma' gözleniyor. Çatışma nasıl gerici çıkarların zıtlaşmasından kaynaklanıyorsa, 'yakınlaşma' da sefil çıkarlar üzerine kuruludur. İflas eden AKP-MHP rejimi şeyh takımının eteklerine sarılarak, petro-dolar zenginliğinden nemalanmaya çalışıyor. 'Dünya lideri' artık şeyhlerin önünde diz çöküp dolar dileniyor.

Bazı dincileri bile rahatsız etmeye başlayan Tayyip Erdoğan'ın kibrine rağmen bu duruma düşmesi tesadüf değil. Mafyatik rejiminin bekası için, kibrini bir kenara bırakıp şeyhlerin eteklerini öpmekte beis görmüyor. Ortada ilke, değer, ahlak, onur diye bir şey olmayınca içeride burnu 'Kaf dağında' olan 'asrın lideri'nin şeyhlere avuç açarken izzet-i nefsi incinmiyor. Bu frensiz düşüşe neden olan ekonomideki çöküş günden güne derinleşiyor. İki de bir faiz indirerek ülkeyi hiper enflasyona sürükleyen AKP-MHP rejimi, kendi bekası için milyonları ekmeğe muhtaç hale getirirken, dışarıda ise alçaltıcı bir şekilde para dileniyor. Basın önüne çıktıklarında kendilerine yöneltilen sorular, saray rejimi temsilcilerini yerin dibine batıracak içeriktedir. Buna çok aldıkları söylenemez, zira onlar için önemli olan, işlerini yürütebilmektir ve gerisi teferruattır.

Körfez şeyhlerinde petro-dolar çok. Emperyalist ülkelere yaptıkları yatırımların hacmi trilyonlarca dolarla ifade ediliyor. Ülkeyi kaosa sürükleyen rejimin başı, Birleşik Arap Emirlikleri'nden (BAE) 10 milyar dolarlık bir yatırım için yalvarıyor. Oysa şeyh takımı da kapitalizmin yarattığı 'ucube tüccarlar' kategorisinde başı çeken tiplerden oluşuyor. Yani onlar "Türkiye ekonomisi biraz daha batsın her şey daha da ucuzlasın, kelepirci fiyatına alabileceğimiz kurumlar-şirketler-gayri menkuller varsa, yatırım yaparız" demeye gelen küstahça bir tutum içinde, saray rejiminin şefleriyle pazarlık yapıyorlar.

Bu küstahlığı sadece BAE emirleri değil, AKP'nin 'yakın dostu' Katar da yapıyor. Sarayın Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu ile basın toplantısı düzenleyen Katarlı Bakan pişkin bir edayla bunu dünyaya ilan ediyor. AKP dostu bu rejim aynı anda Kıbrıs Rum Kesimi ile Akdeniz'de petrol-doğalgaz araması yapmak için anlaşma imzalıyor. Bir ara Akdeniz'de 'gövde gösterisi' yapan saray rejimi, Katar'ın bu pervasızlığı karşısında kuyruğunu kısmaktan öte bir şey yapamıyor. Katar'a giden Tayyip Erdoğan'ın perde arkasında ne tür pazarlıklar yaptığı açıklanmadı. Ancak Katar'a o kadar muhtaç hale gelmişler ki, Katar-Kıbrıs Rum Kesimi anlaşmasına dair medyada kayda değer bir şey söyleyemiyorlar.

AKP şefi artık siyonist İsrail'in kapılarını da aşındırıyor. Verdiği mesajlarla Siyonist şeflere "Gelin aradaki sorunları aşalım" diyor. Bunu derken yine Filistin lafını ağzına alıyor. Siyonist şefler, Tayyip Erdoğan'ın vaazlarından rahatsız olsalar da Filistin adının içeriye dönük propaganda için kullanıldığını biliyorlar. Onla-

rın derdi, Hamas'ın AKP kanatları altına sığınan bazı kadrolarının sınır dışı edilmesi ve saray rejiminin Hamas'a verdiği desteğin kesilmesini sağlamaktır. Bu hedeflerine ulaştıkları anda, İsrail'le anlaşmaya hazır olduğunu ilan eden Tayyip Erdoğan'la anında kucaklaşırlar. Ne de olsa Tayyip Erdoğan halen siyonist lobinin verdiği 'Cesaret Madalyası'nı boynunda taşıyor.

Türk Lirası her gün değer kaybederken bir kez daha faiz indirme kararı aldıran AKP şefi ile aveneleri, kaosu derinleştiren icraatları tam bir pervasızlıkla sürdürüyorlar. Milyonlarca kişiyi ekmeğe muhtaç duruma düşüren bu icraatlar, iktidarı Körfez'in şeyh takımına daha da muhtaç hale getirecektir. İsrail'e el altından mesajlar göndererek barışalım diye yalvarmaya da devam edecekler. İş ağır olan Mısır'daki Abdülfettah el Sisi ile anlaşabilmek için de Kahire'nin kapılarını arşınlamaktan başka çareleri yok. Rabia işareti yaparak hücum ettikleri el Sisi'nin önünde de diz çökmekten başka yapabilecekleri bir şey kalmadı.

Bu düşüş, bu çöküş, bu rezaletler, bu el-etek öpmeler mafyatik rejimi ayakta tutuma histerisinin şiddetini gözler önüne seriyor. Saray beslemesi medyanın 'asrın lideri' yakıştırmasıyla andığı kişinin, Körfez şeyhlerinin ayağına düşmesi AKP-MHP rejiminin açmazlarının derinliği hakkında fikir veriyor. Yozlaşmış şeyh takımının ise kimseyi kurtaracak hali yok. Şeyhlerin tek derdi var, o da Türkiye'den belli şirket ya da işletmeleri ucuz kapatmaktır. Bundan ötesine ise güçleri yetmediği gibi, böyle bir dertleri de yoktur...

Hapishanelerde saldırılar artıyor...

Devrimci tutsaklarla eylemli dayanışmayı yükseltelim!

AKP'nin 19 yıllık iktidarı sürecinde sömürü alabildiğine yoğunlaştı. Şiddet, baskı ve yasaklar arttı. İçeride-dışarıda savaş ve saldırganlık tırmandırıldı. AKP'nin tek başına iktidar olma şansı bulamadığı 7 Haziran seçimleri sonrası Türkiye'nin pek çok yerinde bombalar patladı. Kürt halkına yönelik göstermelik açılım paketleri raflara kaldırılıp, kalınan yerden azgın devlet terörüne devam edildi. 1 Kasım sonrası DBP'li Kürt illerindeki özyönetim çağrıları askeri operasyonlarla, kitlesel tutuklamalarla bastırıldı.

Ardından tek adam rejiminin startı da olan olağanüstü hal ilan edildi. On binlerce kamu çalışanı Kanun Hükmünde Kararnamelerle işten çıkarıldı. Barış bildirisi imzalayan akademisyenler ihraç edildi. DBP'li belediyelere kayyumlar atandı. Kürt siyasetçileri tutuklandı. OHAL yasaları kalıcı hale getirilerek, bir bütün halinde toplumsal muhalefet baskılanmaya, sindirilmeye çalışıldı. Eylem, etkinlik ve grevler yasaklandı. Basına yönelik sansür yoğunlaştı. Sol ve devrimci güçlerden tutulmuş da düzen içi muhalif kesimlere, insan hakları savunucularından akademisyenlere, avukatlardan gazetecilere geniş bir yönelik tutuklamalar devreye sokuldu. Kürt illerinde sokağa çıkma yasakları uygulandı, devlet güçlerince cinayetler gerçekleştirildi vs...

Toplumsal desteğini yitirdikçe terörü tırmandıran AKP, sermaye yönelik hizmetlerini cumhurbaşkanlığı hükümet sistemiyle yürütmeye devam etti. Tüm yetkilerin tek kişide toplandığı tek adam rejimiyle kuralızsızlık ve keyfiyet arttı. Bu koşulların üstüne binen pandemiyle birlikte toplum adeta nefessiz bırakıldı. Hak gaspları, eylem yasakları, gözaltı ve tutuklamalar, zorla kaçırma, ajanlık tek-lifi, şüpheli ölümler, intiharlar, kitlesel pandemi ölümleri birbirini izledi. 19 yıllık AKP iktidarında ülke adeta açık bir cezaevine ve iskencehaneye çevrildi.

Bu süreçte hapishanelerin tablosu da haliyle daha karanlık tonlara büründü. Keyfi tutuklamalarla hapishaneler tika basa dolduruldu. Sistemik şiddet ve hak gaspları hapishanelerin olağan uygulamalarına dönüştü.

Ekim 2021 tarihli resmi verilere göre kapasitesi 220 bin kişi olan ceza infaz kurumlarında 294.930 mahpus bulunmak-



Tutsakların ve bunlar içerisinde hasta ve yaşlı tutsakların sorunlarına ivedilikle dikkat çekmek, onlarla eylemli dayanışmayı yükseltmek, hak ihlallerine karşı çıkmak ve tutsakların sesi olmak yakıcı bir önem taşımakta ve acilen harekete geçmeyi gerektirmektedir.

tadır. Son 10 yılda 682 mahpus yaşamını yitirmiştir. Ayrıca hapishanelerde yaşam hakkı ihlalleri, kötü muamele, işkence, sağlık hakkına erişememe gibi sorunlar devam etmektedir. Hasta tutsaklar revire götürülmemekte, kelepçeli muayene dayatmalarıyla tutsakların sağlık hakkı sürekli gasp edilmektedir. Sevklerde çıplak arama dayatmaları gerçekleştirilmektedir. Koşullara kamera takılması, dergi, mektup, gazete ve kitapların verilmemesi vb. uygulamalar gerçekleştirilmektedir. Ailelerle görüşme ve telefon hakkı engellenmektedir. Uzak cezaevlerine sürgün sevklerle aileler ve tutsaklar cezalandırılmakta, avukata erişimleri de kısıtlanmaktadır. Darp, kaba dayak, psikolojik işkence, cinsel saldırı sistematik olarak uygulanmaktadır. Tutsaklar sıcak suya, hijyen malzemelerine, diyet yemeklerine erişememektedir.

Hapishanelerin koşulları aynı zamanda sürekli olarak yeni hasta mahpuslar yaratmaktadır. Tek başına yaşamını idame ettiremeyecek durumdaki tutsaklar ısrarla içeride tutulmaktadır. Özel ihtiyaçları olan yaşlı, engelli, hamile ve çocuklu kadın tutsaklar çok daha fazla

mağduriyet yaşamaktadır.

Tek adam rejimi altında ve pandemi sürecinde koşulları katbekat ağırlaşan hapishaneler sık sık şüpheli ölümlerle gündeme geliyor. Son olarak, Kandıra 1 No'lu F tipi Cezaevi'nde bulunan Garibe Gezer katledildi. Gezer'in 5 yıllık tutukluluğu, kendisi ile ailesinin yaşadıkları ve ölümü, AKP iktidarının bir özetini sunmaktadır.

Mardin Dargeçit DBP yöneticisi olan Garibe Gezer'in abisi Bilal Gezer, IŞİD'e karşı süren Kobane eylemlerinde, 7 Ekim 2014'te devlet tarafından katledildi. Diğer abisi kardeşinin akıbetini sorarken polis güçlerince kurşunlandı ve felç kaldı. Olayın sorumlusu olan polisler beraat etti. Garibe Gezer, DBP yöneticiliği yaparken, 2015'teki eylemler gerekçesiyle 2016 yılında gözaltına alındı, ardından tutuklandı. Mardin'den Şakran, Tarsus, Bünyan, son olarak Kocaeli Kandıra Cezaevine sürgün edildi. 22 gün boyunca tek kişilik hücrede tutuldu. Darp edildi, kadın ve erkek gardiyanların cinsel saldırısına maruz kaldı. Yaşadıklarını ailesine ve avukatlarına çok sonrasında aktarabildi. Verdiği bilgi yeni cezalandırılmalarla

yanıtlandı. Süngerli odaya atıldı, işkence görmeye devam etti. 9 Aralık 2021'de hücrede ölü bulundu. İntihar denilen olayda avukatlar gelmeden otopsi işlemleri bitirildi. Hapishaneye gelen avukatlar ve yakınları tartaklandı. Kayyımla yönetilen Mardin Büyükşehir Belediyesi cenaze aracı, Garibe'nin naaşını almadı. Garibe Gezer devlet terörüyle katledildi.

Devletin sistematik şiddetine maruz kalan ve dolayısıyla açıkça katledilen Garibe'nin yaşadıkları, keza hafıza kaybı yaşayan hasta tutsak Aysel Tuğluk'un infaz ertelemesinin ısrarla yapılmaması hapishanelerdeki ağır koşullara ve tutsaklarla dayanışmanın önemine bir kez daha ayna tuttu.

Hapishanelerde tutsaklara çok ağır koşullar dayatılmakta, durumları gittikçe kötüleşen hasta tutsaklar ölüme terk edilmektedir. Tutsakların ve bunlar içerisinde hasta ve yaşlı tutsakların sorunlarına ivedilikle dikkat çekmek, onlarla eylemli dayanışmayı yükseltmek, hak ihlallerine karşı çıkmak ve tutsakların sesi olmak yakıcı bir önem taşımakta ve acilen harekete geçmeyi gerektirmektedir.

19 Aralık Katliamı ve Direnişi 21. yılında...

Katliamcı devletten hesap sormak için mücadeleye!

Sermaye devleti kuruluş yıllarından itibaren gelişen devrimci mücadelelerin önünü kesebilmek için kanlı katliamlar gerçekleştirdi. Mustafa Suphiler Karadeniz sularında boğularak, Denizler daracasında, Mahirler Kızılderde'de, İbrahim Kaypakkaya Diyarbakır zindanında düzenin eli kanlı cellatları tarafından katledildiler.

Sermaye devleti azgın saldırganlık ve katliamlarla devrim mücadelesini bitirebileceğini sandı. Suphilerden bugünlere mücadele bayrağı elden ele geçti ve mücadele kararlılıkla sürdürüldü. Saldırı ve katliamların eksik olmadığı, katliamlara karşı direnişlerin boy verdiği alanlardan biri de devrimcilerin tutsak edildiği hapishaneler oldu.

Sermaye devleti, tutsak ettiği devrimcilerin iradelerini teslim alabilmek amacıyla hapishanelere yönelik saldırılarını özellikle 12 Eylül askeri-faşist darbe döneminde hızlandırdı. Darbenin ardından devrimcilere tek tip elbise giydirilmek istendi. Devrimciler iradelerine yönelik saldırıya karşı bedenlerini açlığa yatırarak direndiler ve cuntacıları yenilgiye uğrattılar.

Darbe sonrası bitmek bilmeyen saldırılar 90'lı yılların başlarında devrimci tutsakların tek kişilik hücrelere kapatılması ve tecrit politikasının uygulanması hedefiyle devam etti. Devrimci tutsaklar tekrar tekrar direnişe geçerek, tecrit politikasının hayata geçirilmesine geçit vermediler. '96'daki ölümüne direnişle devlete geçici süreliğine geri adım attırma'yı başardılar.

Hapishanelerin devrimci direniş mevzilerine dönüşmesini hazmedemeyen devlet, bulduğu her fırsatta provokasyonlar yaratarak, devrimci tutsakların üzerine gitmeye devam etti. Her saldırı karşısında direniş yolunu tutan devrimci tutsaklar, teslimiyeti reddettikleri gibi, hapishaneleri de devrimci eğitimin ve gelişimin okullarına dönüştürüyorlardı. Nitekim devletin hapishanelere yönelik saldırısının başlıca nedenlerinden biri de devrimci kadroların gelişerek dışarıya çıkmaları, mücadeleyi devam ettirmeleiydi.

Sermaye devleti '90'lı yıllar boyunca devrimci tutsaklara vahşet boyutlarına varan saldırılar ile yüklendi. Zira düzen



sadece devrimcileri hapsetmekle yetinmiyor, devrimci kadroların idarelerini teslim alarak, tüm mücadele dinamiklerini ezmeyi amaçlıyordu. Bu çerçevede 90'lı yılların sonlarına doğru hapishanelere yönelik saldırılara hız verildi. Devrimci tutsakları F tipi hapishanelere yerleştirmek ve iradelerini teslim alabilmek amacıyla saldırılar katliam boyutuna vardırdı. F tipi hücrelere geçişin yolunu düzlemek için 26 Eylül 1999 sabahında Ulucanlar hapishanesi vahşi bir katliamla kana boyandı. Saldırıya karşı bedenlerini siper eden devrimci tutsaklar, devrimin şanlı bayrağını bir kez daha onurla dalgalandırdılar.

Ulucanlar'da on devrimci tutsağı katleden, onlarca devrimcinin de çelik iradesi karşısında yenilen devlet, katliamdan sonra F tipi hücre hapishanelerin inşasını hızlandırdı. Gündemde olan büyük saldırıya karşı üç devrimci örgütten tutsaklar önden direniş başlatmak yolunu tuttular. 2000 yılının 20 Ekim'inde yüzlerce devrimci tutsak bedenlerini açlığa yatırarak direnişe geçtiler.

Devrim mücadelesini bastırmak ve devrimci iradeyi teslim alabilmek amacıyla devletin tepesi teyakkuza geçmişti. O dönem sahnenin önündeki isimler Başbakan Bülent Ecevit, Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk ve İçişleri Bakanı Sadettin Tantan'dı. Fakat arkada tüm düzen güçlerinin kanlı iş birliğine dayalı karanlık planları işliyordu.

Sermaye devletinin en yetkili mercilerinin karanlık üslerde planladığı katliam saldırısının startı 19 Aralık'ta verildi.

19 Aralık sabaha doğru dozerlerle, kimyasal gazlarla, makinalı tüfeklerle, bombalarla, binlerce asker ve özel kuvvetle 20 farklı hapishaneye "Hayata Dönüş Operasyonu" adıyla saldırı gerçekleştirildi. Katliam saldırısında 28 tutsak katledildi, yüzlerce devrimci diri diri yakılmak istendi. Dozerler ile girilen hapishanelerde tutsakların bedenleri parçalandı. Devlet vahşi bir katliama daha imza atarken, devrimci tutsaklar devrim davasına leke sürdürmeyerek bir direniş manifestosu daha yazdılar.

Katliam saldırısı sonrasında tutsaklar F tipi hapishanelere kapatıldılar. Ancak devrimci tutsakların iradesi ve mücadele azmi teslim alınamadı. Devlet katlederek yok etmek istediği devrimci irade karşısında moral açıdan bir kez daha yenik düştü.

19 Aralık katliam ve direnişinin haftalar öncesinde devletin en yetkili konumundaki kişilerin sık sık bir araya gelmeleri ve dönemin İçişleri Bakanı Sadettin Tantan'ın katliamın ardından yaptığı konuşmada bir yıldır hazırladıklarını söylemesi, katliamın planlı olduğunun kanıtı niteliğindedir.

Devlet devrim mücadelesinin öncülerini olan devrimci tutsaklara bir kez daha vahşi bir şekilde saldırmış ve karşısında da Ulucanlar'da yaratılan direniş kararlılığını görmüştü. Tutsakların, vücutları yanarken, kurşunlar sıkılırken attıkları "Biz kazanacağız!" sloganı devrimcilerin ölümsüz, devrim davasının ise yenilmez olduğunu dosta düşmana bir kez daha göstermişti.

19 Aralık katliam ve direnişinin üzerinden 21 yıl geçti. Sermaye devleti aradan geçen yıllar içerisinde devrim tutsakların iradelerini teslim alabilmek ve devrim mücadelesini engellemek için çeşitli saldırıları hayata geçirmeye devam etti. Tek tip elbise dayatmasının tekrardan hayata geçirilmek istendi, fakat devrimci tutsaklar iradeleri ile buna geçit vermediler. Tecrit koşullarının yoğunlaştırılmasına, salgın koşullarında yaşam ve sağlık haklarının tehlikeye sokulmasına rağmen devrimci tutsaklar iradelerinden ödün vermeyerek devrim davasına sahip çıktılar.

Güncel olarak hapishaneleri yönelik saldırıların bir ayağını da hasta devrimci tutsakların halen daha içeride tutulması ve yaşam haklarının engellemesi oluşturuyor. Ulucanlar'da, 19 Aralık'ta vahşi saldırılar ile devrimcileri katledenler şimdi de devrimci tutsakların sağlık ve muayene hakkını engelleyerek, devrimcileri hapishanelerde katletmeye devam etmektedirler.

90'lardan bugünlere devletin hapishanelerdeki her türlü azgın saldırısına karşı devrimci irade teslim alınamıyor, devrim mücadelesi inatla sürdürülüyor. Katliamlarda ölümsüzleşen devrimcilerden devraldığımız bayrağı daha yükseklere çıkarmak ve katliamcı sermaye devletinden hesap sormak için mücadeleyi büyütme sorumluluğu ise tüm yakınlığı ile önümüzde duruyor.

Oy deposu değiliz ve bizi tanımlamaya harfler yetmez...

Gelecek seçim sandıklarına sığmaz!

Alışlageldiği üzere seçim gündemde olduğunda vaatlerin ardı arkası kesilmiyor. Her parti çıkıp kürsülerden vaatlerini sunuyor ve seçim sonrası bunların koskoca yalanlardan ibaret olduğunu görüyoruz. Oysa ki bizler önümüze sunulan birkaç vaadi dinlemek istemiyoruz. Bizler gelecek kaygısı yaşamadan sadece öğrenci olmak istiyoruz. Bu yaşta eğitim kaygısı, geçim kaygısı içinde yaşamak istemiyoruz.

Bir yandan seçim hesaplarına dahil ediliyoruz, öte yandan istatistikler üzerinden bizim yerimize değerlendirmeler yapılıyor. İstatistikler 2023 seçimlerinde 6 milyon yeni seçmen olduğunu ve bunun seçimde büyük bir etkisi olacağını söylüyor. Oysa bizler istatistiklerde çıkan rakamlardan daha güçlü ve daha kalabalığız.

Onlara soruyoruz; yeni seçmen olacak bu 6 milyon gencin hangisi bu ülkede yaşamak istiyor? Kaçımız pandemi ile birlikte yarattığınız eşitsiz eğitimin mağduru olup, eğitim hayatımızı bitirmek zorunda kaldık, haberiniz var mı? Kaçımız çocuk işçi, çocuk gelin olduk? Kaçımız tarlalarda güvencesiz çalışma koşullarında katledildik? Kaçımız okul harçlığımız için iş cinayetlerine kurban gittik? Kaçımız yarattığınız bu düzen yüzünden çaresizlikten intihar ettik? Bunların istatistiklerde bir yeri var mı? Bizler liseliler olarak oy potansiyeli olan milyonlar değiliz. Biz geleceğimiz için düzeni sarsacak, geleceğimizi ellerimizle kuracak liselileriz.

Pandemi ile birlikte niteliksiz eğitim katbekat arttı, eğitimde eşitsizlik sınırları aştı. Bizler 1,5 yıl kayıpla yeni eğitim yılına başladık. Önlem alınmaması sonucu



çoğumuzun ailesi Covid-19'a yakalandı. Birçoğumuz bu riskle karşı karşıya olarak eğitim hayatımıza devam etmek zorunda kaldık. Eğitimin online olması sürecinde yaşadığımız kaosların ise ardı arkası kesilmedi. Sınavların turizm sektörü için geriye çekilmesi, EBA'dan aldığımız eğitimin tamamen niteliksiz olması ve EBA'ya ulaşmakta zorlanmamız vs. gibi birçok sorun yaşarken, hiçbir düzen partisi bu sorunlarımızı çözmedi. Tablet dağıtacağız diyenler, tabletleri yine yandaşlarına dağıtarak bir kez daha gerçek yüzlerini gösterdiler. İstanbul gibi metropol bir şehirde bile internet ulaşımı olmayan binlerce öğrenci vardı. Daha kırsala gidildikçe eğitime ulaşamama rekor düzeydeydi. Köylerde, kasabalarda yaşa-

yan arkadaşlarımızın eğitim hayatından 1,5 yıl çalındı. Bu 1,5 yılın telafisi ise yapılmadı. Bunlar yakın zamanda yaşadığımız bazı sorunlar ve bunların kaynağında bizler değil, ülkeyi yönetenler, eğitimde devrim yaptık diyen AKP iktidarı var. Dün bizim sorunlarımızı çözemeyenler bugün meydanlardan bize vaatler sunup, bizi oy potansiyeli olarak göremez!

Geçtiğimiz dönem #oymoy yok diyerek nasıl sarstysak AKP iktidarını, gelecek seçimlerde de "Düzen partilerine oy yok!" diyerek sallayacağız sandıklar. Ama umudumuzu sandıklara bağlamadan, sandıktan çıkacak sonuçlara bırakmadan... Bizleri geleceksizliğe itip umutlarımızı sandıklara sıkıştıran hiçbir politikayı tanınamalıyız. Çünkü bizler

toplumun en dinamik tarafıyız. İşte ege-menler tam da bu dinamik tarafın biriken öfkesinden korktukları için bugün vaatleri ile bizi kirli çıkarlarına alet etmeye çalışıyorlar. Oysa biz yıkacağız bu düzeni ve yeni bir dünya kuracağız.

Bizleri sürekli oy deposu olarak görenlere, hayatlarımızı hiçe sayanlara, bizlerin yaşamını optik okuyuculara sıkıştırırlara, bizleri işsizliğe, geleceksizliğe, umutsuzluğa mahkum edenlere vermemiz gereken yanıt birlik olmak ve örgütlenmektir. Birlikliğimizi, mücadelemizi de sanal ekranlardan sokaklara taşımalı, geleceği kurmalıyız. Haklarımıza, özgürlüğümüze, geleceğimize sahip çıkmaya!

DEVRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ

Gericiliğin ayyuka çıktığı, din istismarcısı tarikat yurtlarında son günlerde yaşanan taciz ve cinayet karşısında tepkiler yükseliyor.

Geçtiğimiz hafta Antalya'da tarikat yurdunda bir gencin katledilmesi, Erzurum'da bir yurttan 7 çocuğun istismara maruz kalması üzerine Öğrenci Veli Derneği (Veli-Der) İzmir'de eylem yaptı.

Karşıyaka İş Bankası önünde gerçekleştiren açıklamada, "Bu olayların tarikat ve cemaat yurtlarında, kimi zaman Diyanetin Kuran kurslarında yaşanması tesadüf değildir" denildi. Bu gericiliğin önünün 4+4+4 uygulamasıyla "dindar

ve kindar nesil yetiştirme" hedefiyle açıldığı belirtildikten sonra, aynı doğrultuda dinci-gerici uygulamaların sürdürülmesine şöyle dikkat çekildi:

"Bugün yaşadığımız sorunlardan daha büyük sorunlara neden olacak olan bir diğer konu da, 20'nci Milli Eğitim Şurasında alınan, dini eğitimin 4-6 yaş seviyesine indirilmesi kararıdır. Amaç, küçük yaşlardaki beyinleri ele geçirip, kendi ideolojilerine uygun olarak

"Tarikat yurtları kapatılsın!"

şekillendirmektir. Yani İradesini şeyhine teslim etmiş, özgür düşünemeyen ve karar veremeyen tutsak beyinler yaratmaktır. Bilimsel olarak yanlış olan bu uygulamanın hayata geçirilmesi kabul edilemez."

Din ve inançların her alanda istismar konusu olduğu teşhir edilirken, yaşanan taciz, cinayet gibi sorunların ayyuka çıktığı tarikat/cemaat yurtlarının kapatılması istendi. "Binaları kamulaştırılarak

öğrencilere sağlıklı, nitelikli, güvenli ve ücretsiz barınma hizmeti verilmelidir" talebi dile getirilen açıklama, son olarak şu taleplerle son buldu:

"Kuran kursları yerine, çocuklarımızın ilgi ve yeteneklerine göre sportif, sanatsal çeşitli sosyal etkinlik alanları açılmalı ve buralardan her çocuğun ücretsiz olarak yararlanmaları sağlanmalıdır. 12 yaş öncesinde çocukların dini eğitim almaları pedagojik açıdan sakıncalıdır ve bu yaş grubuna dini eğitim verilmesinde çocuğun üstün yararı yoktur. 12 yaşından sonra da isteğe bağlı olmalıdır."

Dinsel gericiliğe ve gericilik yuvalarına karşı mücadeleye!

AKP-MHP iktidarı, toplumu biat eden, sorgulamayan, “kaderine” razı bir hale getirmek amacıyla yoğun bir mesai harcamakta, bunun için ölçsüz bir din ve inanç istismarına başvurmaktadır. Dinci-faşist iktidarın bu amaç çerçevesinde kullandığı araçlar arasında, gericilik yuvaları olan tarikat ve cemaatler özel bir yer tutmaktadırlar. Henüz küçük yaşlarda gerici tarikat ve cemaatlerin eğitim kurumlarına veya yurtlarına mahkum edilen çocukların zihinleri, buralarda aldıkları “eğitimle” biteviye zehirlenmektedir. “Kindar ve dindar” bir nesil yetiştirmenin birer aracı olarak kullanılan bu gericilik yuvaları, aynı zamanda tacizin, istismarın ve yakın zamanda Antalya’daki bir tarikat yurdunda gerçekleşen türden vahşetlerin de sık sık yaşandığı yerler olagelmıştır.

Geçtiğimiz hafta, Antalya’da bulunan Alim Derneği’ne ait tarikat yurdunda kalan, Akdeniz Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği Bölümü birinci sınıf öğrencisi, 18 yaşındaki Mehmet Sami Tuğrul, yurt

çalışanı İhsan Güney tarafından vahşice katledildi. Yaşanan katliamın hemen ardından, dinci-faşist iktidarın ilk icraatı, her zamanki gibi, katliama yönelik yayın yasağı getirmek oldu.

Dinsel gericilik yuvaları önceki yıllarda da benzer haberlerle gündeme gelmişlerdi. Örneğin 29 Kasım 2016 tarihinde, Adana Aladağ’da, ortaokulda okuyan kız öğrencilerin kaldığı Süleymanlılar Cemaati’ne ait yurttaki, ihmaller zinciri sonucu çıkan yangında 11’i öğrenci olmak üzere 12 kişi yaşamını yitirmiş, 22 öğrenci de yaralanmıştı. Yine aynı yıl içinde, Karaman’da bulunan Ensar Vakfı’na bağlı evlerde kalan 9 ila 10 yaşlarındaki 45 çocuk bir öğretmenin tecavüzüne uğramıştı. Yaşanan bu rezaletin üstüne tüydikme işini ise dönemin Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Sema Ramazanoğlu üstlenmişti. Ramazanoğlu, Ensar Vakfı’na yöneltilen cinsel istismar iddialarına ilişkin olarak, “Buna bir kere rastlanmış olması hizmetleri ile ön plana çıkmış bir kurumumuzu karalamak için gereke-

olamaz. Biz Ensar Vakfı’nı da tanıyoruz, hizmetlerini de takdir ediyoruz.” şeklinde demeç vererek, vakıf ve tarikatlarda derinleşen çürümüşlüğü meşrulaştırmaya soyunmuştu.

Dinci-gerici vakıf ve tarikatlara bağlı kurumlarda son dönemde böylesi olayların yaşanması tesadüf değildir. Özellikle AKP’nin işbaşında olduğu yıllar boyunca dinci-gerici vakıf ve tarikatlar ile iş birliğinde her tür ölçü bir yana bırakıldı. Eğitim alanında birçok protokol imzalanarak, dinsel gericiliğin eğitim müfredatında yer alması ve kalıcılığının sağlanmaya çalışıldı. Her yeni dönem müfredatının, o dönemin Millî Eğitim Bakanına yakın olan dinci-gerici bir kurum ile anlaşmalar doğrultusunda hazırlandığı gerçeği, birçok kez basına yansıdı. Eğitim alanında özellikle son dönemde böylesi protokollerde artış yaşandığı, ilerici eğitim kurumlarının yaptığı araştırmalarla da tespit edilmiştir.

Öte yandan eğitimin her kaleminin ticarileştirilmesinden dolayı birçok eko-

nomik sorun ile karşı karşıya kalan yüz binlerce öğrenci, daha ucuz fiyatlardaki cemaat ve tarikat yurtlarında kalmaya mecbur bırakılmaktadır. Özellikle pandemiyle birlikte derinleşen ekonomik krizin faturası işçi ve emekçilere kesilirken, işçi ve emekçilerin çocukları da dinsel gericilik kollarına itilmektedir. Her türlü çürümüşlüğü kol gezdiği gericilik yuvalarında son dönemde böylesi olaylarda artış yaşanmasının gerisinde aynı zamanda bu gerçek bulunmaktadır.

Her ne kadar iktidar ve yandaşları tarafından “münferit olaylar” olarak lanse edilseler de Aladağ, Karaman, Antalya vd. yerlerde yaşanan bu rezaletler, toplumda tırmandırılan dinsel gericiliğin yattığı çürümüşlüğü birer yansımasıdır.

Yüz binlerce emekçi çocuğunun adeta gericilik yuvalarına mecbur bırakıldığı bir sistemde yaşamaktayız. Her türlü pisliğin yaşandığı bu gericilik yuvalarının yok edilmesi işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin elindedir. Günümüzde dinsel gericiliğin kaynağı olan kapitalist sistemi ve gericilik yuvası haline gelen kurumları ortadan kaldırmanın yolu, başta işçi ve emekçiler olmak üzere toplumun büyük bir kesiminin yükselteceği örgütlü mücadeleden geçmektedir. Toplumun büyük bir kesiminin “din” kisvesiyle uyuşturulmadığı, çocukların ve gençlerin gericilik yuvalarında adeta ölüme terk edilmedikleri, istismara uğramadıkları yeni bir sistem ancak bu mücadele sayesinde kurulabilir.

Meslek liseleri sömürü “cenneti”!

AKP-MHP iktidarı, eğitimi sermayenin çıkarları doğrultusunda şekillendirmeye devam ediyor. 20. Milli Eğitim Şurası’nın ardından “Mesleki ve teknik eğitim kurumlarında uluslararası sektörlerin ihtiyaçları doğrultusunda yeni programlar açılması” kararı hayata geçirilecek. Buna göre, programa başvuran öğrenciler 4 gün staj 1 gün okula gidecekler. Açıklanan kararın tam metni şöyle:

“Mesleki ve teknik ortaöğretim okullarında kayıtlı öğrencilerden; doğrudan, yıl sonu başarı puanıyla veya sorumlu olarak sınıf geçemeyenlerle devamsızlık nedeniyle başarısız sayılanlardan öğrenim hakkını tamamlayanlar ile öğrenim süresi içinde ikinci defa sınıf tekrarı durumuna düşen veya halihazırda devamsız olan öğrencilerden mesleki eğitim merkezi programına kayıt yaptırmak isteyenlerin kayıt işlemlerinin yapılabilmesi için Genel Müdürlüğümüzce yapılan değerlendirme sonucunda, 2021-2022 eğitim-öğretim yılından itibaren; Ek-1’de yer alan mesleki ve teknik ortaöğretim okullarının bünyesinde okul/program türü açılması uygun bulunmaktadır.”

Bu programa dahil olan öğrencilerin

sigorta primleri ve staj ücretlerinin tamamı doğrudan devlet tarafından ödenecek. Halihazırda 240 meslek lisesi bu programa dahil edilecek. Bu kararın nasıl bir ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıktığını metindeki “uluslararası sektörlerin ihtiyaçları doğrultusunda yeni programlar açılması” ibaresi açıkça ortaya koyuyor. Bu kararın toplum yararına olmadığı kesindir. Keza meslek liselilerin istek ve ihtiyaçlarıyla ilgisi olmadığı da gün gibi ortadadır. Bu uygulama aracılığıyla aslında çocuk işçiliğin yasal bir kılıfı olan MEM (Mesleki Eğitim Merkezi) modelinin tüm örgün mesleki eğitime entegre edilmesi hedeflenmektedir.

Alınan karar meslek liselerinde yaşanan sömürünün daha katmerli bir hale geleceğinin göstergesidir. Ayrıca bu uygulama sonucunda ucuz ve nitelikli işgücü için patronların cebinden beş kuruş dahi çıkmamış olacak.

MESLEK LİSELERİ DEVİRİM MESELESİDİR!

Meslek liseleri gelinen noktada fab-

rikaları kısındırarak noktaya getirilmiştir. Öyle ki meslek liselerinin atölyelerinde tıpkı tüm üretim alanlarında olduğu gibi pandemi sürecinde dahi üretim devam ettirilmiştir. Her sene MEB tarafından “En çok gelir elde eden meslek lisesi” başlığı altında büyük bir coşku ile açıklanan ve burjuva medyaya dahi yansıyan rakamlar, öğrencilerin henüz sıraların başındayken maruz kaldıkları sömürünün geldiği boyutu gözler önüne sermektedir. Örneğin 2020 yılının en çok gelir elde eden lisesi olan Nahit Menteşe Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi (İstanbul-Küçükçekmece, ürettiği maske üretim makinesini 23 okula satarak ve okul içerisinde üretim gerçekleştirerek, 9 milyon 468 bin 680 TL kâr elde etmiştir. MEB’in sayfasında yer alan bir haberde ise aynen şu cümleler yer almaktadır: “Millî Eğitim Bakanlığına bağlı Meslek Liselerinde yeni tip koronavirüs (Kovid-19) salgınına rağmen üretimden elde edilen gelir, son 2 yılda yüzde 100’ün üzerinde artarak 503 milyona 197 bin 847 Türk lirasına ulaştı.”

Stajyer öğrenciler normal bir işçiden çok daha kötü koşullarda ve daha az ücretle çalıştırılmakta, en kötü şartlardan başlatılarak adeta geleceğin modern kölelik koşullarına alıştırılmaktadırlar. 3 gün staj 2 gün okul denkleminde dahi kültür derslerinden eksik kalan meslek liselilerin, yeni program sonucunda bu kısıtlı haktan dahi tamamen mahrum kalacağı da bir başka gerçektir. Tüm bu veriler ve yeni uygulamalar göstermektedir ki Millî Eğitim Bakanının açıkladığı “eğitim-üretim-istihdam” denklemindeki “eğitim” yalnızca lafta kalmaktadır.

Teorinin ve tarihsel deneyimlerin tanıtladığı üzere insanın insan tarafından sömürülmediği yeni bir dünyanın inşasında devrimin öncüsü işçi sınıfıdır. Geleceğin işçilerinin yetiştirildiği meslek liseleri de bu mücadelede en önemli halkalardan biridir. Meslek liseleri bu bağlamda sermayedarlar için sömürü düzenlerinin bekası için “memleket meselesi” haline geliyorsa, bizler için de devrim meselesidir! Yapılması gereken, henüz sıralarının başındayken sömürü çarklarının içine çekilen gençliği, henüz sıralarının başındayken sınıfın bir parçası haline getirmektir.

M. NEVRA

19 Aralık, Maraş, Roboski...



**Katliamların hesabını
sormak için mücadeleye!**